

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VI, Nr. 74, SEPTEMBRIE 2009 Apare DUPĂ jumătatea lunii · 2,5 RON (25.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor șef: Nicoleta Codrin

RELAȚII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15-17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; site: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Actualitate Iredentismul maghiar explodează
Tabără legionară de muncă
Ce-ați pierdut din vedere

Atitudini Cipurile: ce-ar mai trebui să știți
"Prea multe biserici?"

In memoriam Șerban Măroșanu

Spiritualitate Masonizarea Bisericii (I)

Comemorarea elitei legionare

Aniversarea revistei noastre: 6 ani

Carte legionară Pe drumul crucilor căzute(V)

Diverse Sfârșitul democrației (I)

Concurs, Documentar

Poșta Redacției

LA SALA DALLES, SÂMBĂTĂ, 26 SEPT. 2009, LA ORA 16:

I. ADEVĂRUL DESPRE ASASINATELE DIN SEPT. 1939

II. CONCURS CU PREMII ÎN CĂRȚI

Editorial: BULIBAȘE, REGI, ÎMPĂRAȚI

Mă gândesc adeseori cu un gen de nostalgie la frumoasele timpuri de altădată, când existam dar eram de fapt absent, prin vârstă, la sărbătoarea de Sf. Gheorghe, când, cum am aflat mai târziu, șiruri de căruțe ale țiganilor nomazi veneau în drumul Bucureștiului pe străduța Gutenberg, lângă Cișmigiu, și se opreau acolo pentru o oră. Era ora pe care Corneliu Zelea-Codreanu o dedica zecilor de țigani nomazi pe care îi botezase cândva. Veneau conform tradiției, pe care o respectau ca buni creștini, cu dar la nașul, de Sf. Gheorghe.

Era în primăvară și poate, de aici, începeau să dea obolul obiceiurilor lor ancestrale; cu căluții mici dar bine îngrijiți, cu catargele corturilor depășind cu mult lungul căruței, cu cotețele cu sau pentru găini, cu mic și mare, cu câinii în căruță, plecau fără granițe și fără griji.

Un tablou idilic dar real, din vremuri în care nimeni nu le plângea de milă țiganilor, care, la rândul lor, se adaptaseră la un sistem de viață, la o conviețuire cu majoritarul, în care micile imperfecțiuni și micile furtușaguri făceau parte din întâmplările cotidiene acceptate ca un mod de viață.

V-ați întrebat vreodată de ce Corneliu Zelea-Codreanu, marele vizionar, marele păzitor al comunității românilor pe acest teritoriu, cu ochii neadormiți pentru supraviețuirea Neamului, nu l-a perceput niciodată pe țigani ca pericol pentru existența neamului românesc?

Erau și ei niște minoritari, din punct de vedere numeric de luat în seamă, cu defectele lor - sau poate, mai exact, cu apucăturile lor; de ce nu au fost tratați de Căpitan, de ce nu au fost catalogați ca niște potențiali dușmani ai nației?

Simplu: nu se manifestau ca atare; se comportau cu oarecare decență și modestie, nu emiteau pretenții, ca alți minoritari, nu își descoperiseră încă veleitățile de supremație și dispreț față de români.

Marea întrebare în cazul țiganilor este: Ce a determinat în câteva zeci de ani schimbarea radicală a comportamentului și mentalității lor?

Răspunzând la această întrebare vom avea cheia manifestărilor din ce în ce mai greu de acceptat de către majoritari din Țara Românească.

Înainte de a trece cu raționamentul mai departe, vom răspunde la observația făcută de oricine: că în perioada la care ne referim țigani trăiau în condiții grele, cu un nivel de trai relativ primitiv, lipsiți de avantajele civilizației.

Voi răspunde acestei observații cu argumente incontestabile.

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea-
Codreanu

CUVÂNTUL LEGIONAR SEPTEMBRIE 2009

Pag. 1

75% din populația României trăia în mediu rural, nefenecind, în imensa majoritate, de avantajele oferite de apa curentă, de electricitate, de sisteme de încălzire, de canalizare, de drumuri pietruite. Diferența de trai și de confort era determinată de mentalitățile diferite.

- Privind lucrurile prin prisma informațiilor pe care le define oricine în ziua de azi, țiganii perioadei belice erau incomparabili mai bogați decât țărănul român, lucru aflat abia în perioada comunistă, când, confiscându-se aurul de la toată populația, de la țigani s-au confiscat zeci de tone de aur, iar de la români, cu toată

diferența numerică, incomparabil mai puțin.

Închei aceste considerații trăgând concluzia - la îndemâna oricui - că stilul de viață al țășanilor în perioada interbelică era determinat sută la sută de opțiunea fiecăruia, iar cazurile de sărăcie lucie - pe care ar fi anormal să le ignor - numeric erau depășite de cazurile de sărăcie a țaranului român, specific unor anumite regiuni ale țării.

Revenind la întrebarea: Ce a determinat transformarea țiganilor în neobosiți contestatari ai comportamentului autorităților și ai populației majoritare, vom merge în continuare pe firul istoriei.

A venit și sfârșitul anilor 40, începutul războiului, guvernarea energetică a gen. Antonescu.

Probabil că știu numai parțial ce a determinat măsurile drastice luate de General împotriva Țiganilor - în sensul deportării unui anumit număr în Transilvania, măsura luată și împotriva unor evrei, cam în același timp, dar să nu vină nimeni să-mi spună că au fost deportați și unii și alții fără motive foarte întemelte, legate de comportamentul lor într-un regim al stării de război.

Nu vreau să reiau discuția la adresa evreilor dar tin minte din discuțiile din familie, că în momentul introducerii legii camuflajului și suprimării iluminatului public, bande de ȧiġani la adăpostul întinericului "dădeau" spargeri importante sub raport economic, jefuiau pietoni în imposibilitate de a se apăra, creând o stare de nesiguranță inacceptabilă în situația de război.

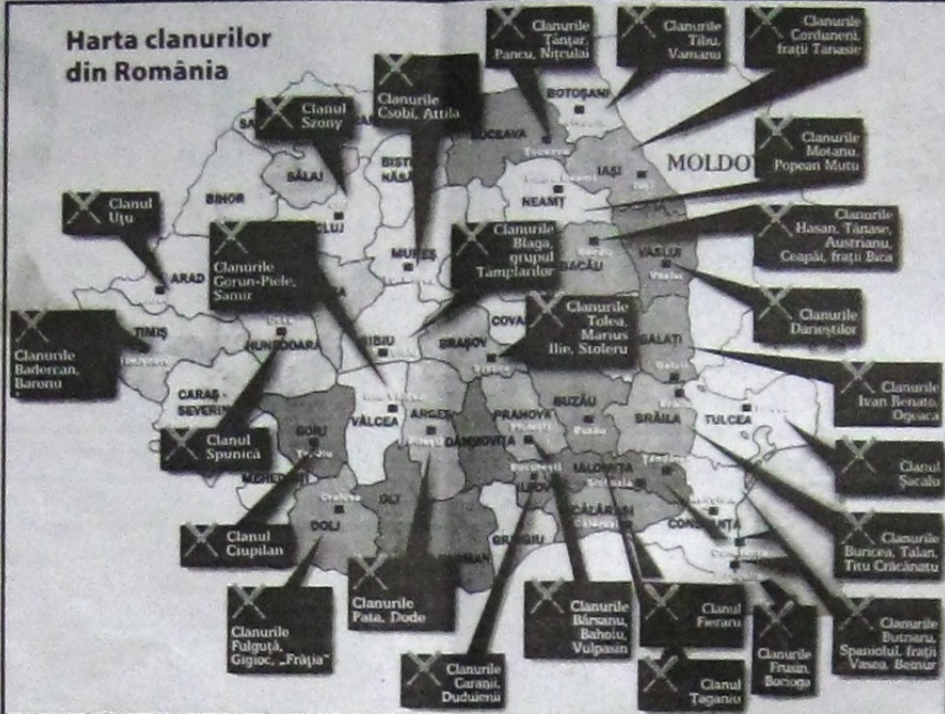
Din cauză că aceste lovituri se dădeau în grup, cei prinși erau identificați și măsurile se aplicau la un moment dat asupra întregului clan din care făceau parte făptașii; măsura pare exagerată privită de pe poziția de astăzi, dar în timp de război, în orice țară din lume și în orice legislație din lume, măsurile sunt incomparabil mai aspre și acceptate unanim ca atare.

Sunt convins că în deportare țigarii s-au descurcat mult mai bine decât evreii, fiind, prin felul de viață practicat în mod normal, mai obișnuiți cu privațiunile de tot felul, deci se poate trage concluzia că pierderile de vieți omenești au fost relativ mici.

Vine actul criminal de la 23 aug. 1944: armatele rusești invadează România, comportându-se ca niște învingători sălbatici, jefuind, omorând, violând.

Ce le dă prin cap unor țigani? Se îmbracă în haine de soldați sovietici, își procură arme (pe care rușii le dădeau pe un kilogram de rachiu) și trec la jafuri de mare anvergură, într-un număr atât

Harta clanurilor din România

de mare încât poliția este obligată să ia măsuri excepționale, cunoscând din timp, prin informatori, locurile unde urmau să se producă marile lovituri; renumitul comisar Alimănescu venea cu forțe speciale, înarmate cu arme automate, bandele de țigani deschideau focul, în apărare, dar erau lichidate în lupta care urma.

Întărindu-se controlul autorităților asupra ordinei publice, aceste practici au fost înăbușite - ca și printr-un control eficient asupra militarilor ruși.

Oricum, aceste practici ne-au amintit nouă, celor avizați, de jafurile etnicilor țigani în cartierele sărace evreiești, Dudești și Văcărești, cu ocazia rebeliunii legionare din ian. 1941.

Urmează, după 1946, instalarea la putere a comunistilor, de fapt a iudeo-comunistilor, care, având în bagajul lor de practici experiențele prin care subjugaseră deja sute de milioane de oameni, **știau că partenerii lor de bază în exercitarea terorii sunt minoritarii, în mod evident fără sentimente legate de o țară care pentru ei nu reprezintă de fapt decât un loc de refugiu, eventual temporar**, un loc de unde să iei cât se poate de mult și să dai cât se poate de puțin sau deloc.

ludoe-comuniști în legătură cu folosirea
minorităților, au procedat cât se poate de inteligent
(referindu-mă aici la perioada de până în 1964, ce-
ruiți); pe unguri, care tocmai pierduseră Ardealul, i-
au înrolat în Securitate, aparat de represiune
responsabil cu executarea genocidului pus la cale de
forțele iudeice care controlau absolut totul, aveau
inițiativa și controlul tuturor organismelor de
repreșiune împotriva creștinilor români. Repet:
Securitatea, încadrată în proporție de 60% cu etnici
unguri, a găsit în aceștia executanți zeloși ai
ordinelor de exterminare în masă, rezultând în
apropo 20 de ani impresionatul număr de 500.000
de victime.

Dar vorbeam de țigani. S-a încercat să li se inducă acestora, în gândire și în conștiință, că marii lor dușmani sunt majoritarii români; iudaismul avea nevoie de un mercenar, de un aliat, de un combatant împotriva românilor, care să îi acuze tot timpul de ceva, să le facă viața imposibilă, țigând din gura de șarpe în fața unei Europe iudaizate despre tratamentul inuman și discriminatoriu la care sunt supuși, am anticipat și ar trebui să revin înapoi și să discutăm prezența și activitatea țiganilor în timpul regimului comunist.

Trebuie să remarcăm în primul rând că "originea socială" a unui țigan nu trezește nici un fel de suspiciuni, niciodată: pentru cei de acum, în vârstă de 25-30 de ani, această sintagmă nu trezește nici

un fel de
resentimente, de
aceia voi explica pe
scut: primul criteriu
de selecție și de cele
mai multe ori cel mai
important
aprecierea unui om
în regimul comunist o
constitua
descendența socială:
ce au fost părinții și
eventual bunicii sau
străbunicii, ce politică
au făcut, dacă au
fost săraci lipiți
pământului (sau pe
aproape), prezentau
garanție; erau
imediat luați în
considerare pentru a
fi susținuți să învețe,
și mai departe li se
deschideau toate
perspectivele pentru
a ajunge în vârful
ierarhiei comuniste.
Pe acest criteriu de
selecție, țiganii erau
totdeauna fără cusur.
Celălalt criteriu,
apartenența la o
minoritate etnică, o
condiție impușă
ințial în primele

jumătate a celor 45 de ani de regim comunist sub conducere aproape 100% evreiască, s-a păstrat și se păstrează și astăzi, când în Parlament, în guvern, în ministere, în armată, peste tot, mai mult de jumătate din posturile de decizie sunt ocupate de țigani (având ca exemplu cele trei mandate prezidențiale ale lui Iliescu, cel puțin pe jumătate țigani).

Cum spuneam, după 1989 etnia țigănească a prosperat într-un ritm atât de accelerat, încât oricât ai încerca să găsești niște explicații rezonabile din punct de vedere legal, nu rămâne decât explicația că mii sau zeci de mii de cetățeni români de etnie țigănească au câștigat la loterie loul cel mare!

Această stare a lucrurilor ridică probleme grave care nu pot fi soluționate decât prin intervenția statului, prin legi potrivite și, în special, prin aplicarea strictă a acestora.

Cum este posibil ca într-un stat de drept în care Constituția decetalează ca toți cetățenii, indiferent de etnie, sunt egali în fața legii, să fie acceptată existența unui tribunal paralel și a unei justiții paralele care să judece pe țigani, sub pretext că este în tradiția lor acest sistem de justiție? Păi atunci va trebui să acceptăm asemenea practici și celorlalte minorități naționale.

Intorcându-ne la legi: bogăția acumulată cu ostentație nu ar trebui să aibă un echivalent în impozite? Dacă aceasta nu poate fi justificată, nu rămâne decât alternativa evaziunii fiscale și cea a dobândirii bunurilor prin mijloace ilicite.

În fiecareună ordine publică se confruntă cu lupte de stradă în mai toate orașele din provincie, în care etnicii țigani își dispută supremăția asupra unor cartiere sau asupra unor activități specifice mafiei, bineînțeles activități criminale, cum ar fi taxele de protecție, deținutarea piețelor de distribuție a drogurilor, alte conflicte legate de casele de noroc sau de traficul de "carne vie" constituit din persoane de sex feminin obligate să se prostitueze (de cele mai multe ori înainte de majorat), sau copii cumpărați pentru a cerși, a fura sau chiar pentru a prostituat.

Autoritățile, care ar trebui să intervină să aplice legea, să stărpească în mod hotărât aceste practici, ce fac? Ori sunt incapabile, lucru de care toată lumea se îndoieste, ori sunt bine plătite și închid ochii! Alături de bine plătită încăt nu e nici o nenorocire dacă sunt prinse și date afară din serviciu; în căfiva ani, simbiozi ai statului

(continue in pag. 7)

IREDENTISMUL MAGHIAR EXPLODEAZĂ - CÂND OBRĂZNICIA ȘI PERFDIA ÎȘI DAU MÂNA -

Prin 1928, când părinții mei s-au hotărât să facă o călătorie la Paris, în compartimentul lor s-a urcat de la Brașov o tânără pereche de intelectuali din secuime. E lesne de înțeles că, având vârste apropiate (27-30 de ani), cele două perechi s-au împrietenit repede, găsind tot felul de subiecte de conversație. În final, cei doi bărbați descoperindu-și o pasiune comună: șahul. „Cîrbind” și înfruptându-se din merindele unuia sau celuilalt cuplu, cei patru și-au promis vizite reciproce la întoarcerea în țară (secuții mergeau la Budapesta).

Și iată, frontiera. Pe coridor, la fereastră, cei doi noi prieteni au privit cum rămâne în urmă gara Curtici și cum trenul oprește la prima gară ungurească.

Privind cu sinceră admirație la chipul împodobit cu pene de cocoș al jandarmilor maghiari aflați pe peron, tata a spus: „*Interesantă uniformă!*” La care secuțul, profesor de liceu la Sf. Gheorghe, a zis: „*da... interesantă!*” Apoi, cu o voce total schimbată și cu fața (altădată luminată de zâmbet) schimonosită de ură a zis: „*Aici Ungaria! Aici trebuie vorbești ungurește, porc român, nu limba ta puturos!*”. Tatăl meu n-a reușit să înțeleagă nicodată această barbară întorsătură și, cum era de profesie medic neuropsihiatru, a considerat-o o manifestare de tip paranoic.

În ce mă privește, mai târziu, mi-a fost dat să constat cu tristețe că maniera de a mușca mâna ce îți se întinde cu prietenie este o atitudine înrădăcinată a etniei coabitante.

În 1990, chiar înainte de evenimentele care aveau să-l schilodească pe Cofariu, la Teatrul Național din Tg. Mureș existau cabine ale actorilor zise „mixte”, adică un român și un maghiar care împărțeau aceeași masă de machiaj - evident, în serii diferite. O caldă prietenie părea că îi unește, până într-o zi când, sosind la spectacol, actorii români și-au găsit „boarele” pe coridor, în fața cabinei împodobite și plăcută cu numele smulsă de pe respectiva ușă.

Din mulțimea de alte fapte, mă voi limita doar la una care arată tenacitatea practicii purificării etnice întreprinsă de secuții maghiari în teritoriul unde sunt majoritari. La una din ședințele școlii de vară de la Izvorul Mureșului (unde, deși invitați insistent la discuții, etnicii secuți nu au venit nicodată), s-a prezentat în schimb o delegație de români din zonă, care, plângându-se că nu a fost primită la președinție nici de Ion Iliescu, nici de Emil Constantinescu, ne cereau nouă să le obținem de la autoritățile de la București statut de minoritate națională în propria lor țară. Ei aduceau argumente zdrobitoare din care reieșea că sunt discriminați de autoritățile locale maghiare, azvârliti afară din servicii, amenințați cu moartea dacă nu părăsesc „ținutul secuiesc” etc. Evident, o asemenea cerere, contra firii și cutumelor europene, nu putea fi aprobată. Reieșea însă că, dintr-un exces de generozitate (cîtește: „prostie și tembelism”), autoritățile statului român au permis după 1990 alungarea a mil de români din așa-zisul „ținut secuiesc”. Sub Iliescu, Constantinescu și chiar Băsescu, s-a permis cumpărarea a zeci de mii de hectare (teren arabil, pășuni sau pădure) de către maghiari de cetățenie română, fondurile fiind însă pompate de la Budapesta. Încercați, domnilor „valahi puturoși” (bűdös olah) să cumpărați proprietăți în așa-zisa „republică secuiescă”. Nu veți reuși nicodată. Acolo este pământul pe care s-a jucat fotbal cu capul unui polițist român decapitat, nevasta și copilul acestuia fiind obligați să asiste la acest meci în sângeat. Culpabilii au scăpat ușor, fiind achitați destul de repede de justiția română, de „excepțională” justiție română, în prezent în grevă pentru că nu i se permite să câștige sume și pensii de nababi, de justiția română în rândul căreia foiesc foști procurori și judecători comuniști care au umplut puscările cu deținuți politici.

Lipsa criminală de fermitate și de patriotism tipică celor care au pus mâna pe putere în România după 1990, a făcut ca revizionii plătiți de Budapesta să impună în opinia publică din Europa și SUA câteva minciuni grosolane care tind să falsifice istoria.

Oriunde te duci și discuți despre evenimentele din decembrie '89, îți se spune că protagonistul acestora ar fi fost pastorul Laszlo Tökes: fără el, proștii de români ar fi rămas mult și bine sub dictatura lui Ceaușescu. Acest individ școlit și plătit de dușmanii României, „ne reprezintă” în Parlamentul de la Bruxelles, unde nu conținește să ne înșoțească cu noroi. Cred că nici un alt Stat din lume n-ar admite așa ceva. De fapt, ce clamează acest mincinos? Că în România de azi, al lui nu se bucură de drepturile cuvenite, că sunt persecutați. Spune asta despre o țară care, dimpotrivă, a dovedit nu numai o toleranță extremă față de minorități, ci le-a cooptat în guvernare, permitând existența și înflorirea unui partid etnic, a cărui doctrină reală nu este coexistența pașnică, ci împărțirea Transilvaniei și realizarea unui stat maghiar în inima teritoriului național.

Ciudad este că secuții nu sunt unguri. Sunt alt neam, de sorginte turcică, dar atât de îndoctrinați cu maghiarism, încât sunt socotiți, încă de la începutul sec. XX, „țigul de secure” al tribului lui Arpad. Să ne amintim că în anii 1917-1918, așa-zisele „cete ale zdrențăroșilor” formate din secuți, aveau misiunea să asasinene nu numai căpeteniile politice ale românilor, ci și pe intelectuali români de la sate, pe preoți și pe învățători.

În numele europenismului ni se cere să uităm toate fărâdelegile comise de horthiști și bandele lui Szalasi în Transilvania ocupată. Să uităm deportările și expulzarea în masă, în vagoane pentru vite, a intelectualilor români din județele Bihor, Cluj, Bala Mare, Satu Mare, să trecem cu vederea execuțiile și schingiuirile (amintiți-vă de Moisel) și să adoptăm „spiritul de toleranță și respect reciproc” al Europei de azi. Să urmărim exemplul marii reconcilierii dintre Franța și Germania. Avem toată admirația pentru această reconciliere gândită de cei doi coloși ai politicii europene din anii '60, Charles de Gaulle și Konrad Adenauer. A fost o operă greu de înfăptuit, dar a reușit.

De ce „scârțâie” reconcilierea româno-maghiară? Fiindcă la Budapesta se cultivă în continuare spiritul revanșard, exclusivismul etnic, șovinismul de cea mai joasă speță. Iar de acolo, șovinismul se exportă nevămuț în secuime.

Să aruncăm o privire la doleanțele unor căpetenii ale secuilor maghiarizați care nu mai conțenesc să pretindă „autonomie”, dându-se ca exemplu așa-zimitele autonomii permise de guvernul spaniol pentru basci și catalani și de cel austriac pentru o populație din Tirol. Acestea sunt, de altfel, singurele exemple europene de autonomie culturală, administrativă locală DAR NU TERITORIALĂ. Nici bascii, nici catalanii nu refuză să vorbească și să-și adreseze cererile către administrație sau justiție în spaniolă. Nu cred că maginile lor au altă indicație statală decât acel E = Espana. Nu se admite ca vreun steag regional să primeze asupra celui național. Nu se cunosc cazuri în care bascii sau catalanii să practice cu îndrăgăție îndărjire purificatoare etnică în dauna spaniolilor și nici ca să la fiintă, pe banii contribuabililor spanioli, universități pur basce. Aș vrea să aflu cum câteva călugărițe spaniole au fost persecutate de bascii autonomizați care să le fi interzis cultul, așa cum au făcut-o prietenii noștri maghiari, batjocorind autoritatea statului român.

Cât despre alte State democratice din UE, ce sa mai vorbim? **Ar admite Franța existența vreunui partid etnic (breton, corsican, basc, arab etc.) pe teritoriul său? Există în Germania, Italia, Franța, Olanda, Danemarca, etc. universități în alte limbi decât cea națională? Se urcă la tribuna Parlamentului European vreun deputat care să nu conțenească a calomnie fără pe care o reprezintă?**

Atunci când unii politicieni din nordul Italiei au emis ideea creării republicii „Padania”, guvernul italian a răspuns: „**Proclamați-o și tancurile vor fi la Milano în câteva ore!**”

Cât despre patria democrației antice, ce să mai vorbim? Grecii nu admit nici măcar ideea că ar

avea minorități.

Am călătorit în Pind. Acolo, cel peste un milion de români macedoneni nu au, ACUM, ÎN UE, absolut nici un drept care să-i recomande ca etnie. Nu au nici măcar o școală primară în limba armână, nu au preoți, slujbele în armânește se țin în case particulare.

În ciuda libertății acordate la noi culturii sârbe și ucrainene, răspunsul respectivelor state este - s-o spunem pe cea bună - intensificarea efortului de sărbizare și ucrainificare a sutelor de mii de români aflați în acele teritorii.

Iar noi, auzi: „**Îi înăbușim**” pe bieții secuți și maghiarii! **Încă din 1946 s-a creat la Tg. Mureș o facultate de medicină în limba maghiară (caz unic de acest tip în Europa). S-a creat la Cluj Universitatea Bollyai, în cinstea marelui matematician, de asemenea, exclusiv de limbă maghiară; mai târziu aceasta s-a unit cu cea românească, numindu-se azi Babeș-Bolyai, iar numeroase cursuri sunt predate în maghiară, caz de asemenea unic în Europa de azi. O cantitate uriașă de cărți și ziare apar la noi în ungurește, iar dacă ar fi să judecăm după teatrele maghiare finanțate de Statul român comparativ cu cele românești, ar fi trebuit ca în România să fie de patru ori mai mulți unguri decât sunt. Asta ca să nu mai vorbim de faptul că numeroși locuitori de etnie maghiară și secuiască refuză cu îndărătnicie să învețe limba română.**

În schimb, caz întâmplat mai de curând, unii țărani români din secuime nu acceptă să vorbească românește, de teamă să nu fie auziți de vecinul secuț „capabil să-i ia capul” pentru asta.

Foarte adesea vecinul secuți nu este decât descendentul unor familii de români maghiarizate în urmă cu câteva zeci de ani. Căci nici o nație nu se pricepe atât de bine să impună ăltea desnaționalizarea ca maghiarii.

Izvoare istorice confirmă faptul că cel puțin 30% din secuții maghiarizați al prezentului provin din foste familii românești al căror nume a fost maghiarizat cu forța (exemplu: Fieraru - Kovacs, Pietraru - Kóvary etc.); chiar numele unor politicieni al UDMR demonstrează această realitate: Frunda este exact numele amănesc al frunzei - un ziar macedo-român scos de academicianul american B. Zdru se numește Frunda Valahă. În sens de Foia Valahă - la macedo-români „frunda” înseamnă frunză, dar și foaie). Înșuși „foarte maghiarul” Marco Bela provine dintr-o familie italienească de muncitori constructori veniți în România prosperă de după 1918, dintr-o Italie săracă, ai cărei cetățeni umpleau trenurile și vapoarele ticșite de mizeri emigranți.

Nu e vorba doar de tembelismul românesc, ci și de promovarea unor interese meschine: un fost șef al poliției române, actualmente om politic, mi-a spus în urmă cu câțiva ani, la Izvorul Mureșului, cam așa:

„Nici nu vă închipuiți ce tranzacții oneroase se fac la nivel politic înalt între reprezentanți de seamă ai partidelor politice românești și UDMR. La întâlnirile pluripartitice (ca nu cumva când vine un anumit partid la putere, să-l demaște pe celălalt), se negociază, de exemplu, adoptarea în liceele din secuime a manualelor de istorie din Ungaria, care incită la revanșă și fac elogii Ungariei Mari.

Apoi începe tocmeala. <<Ce dați?>> Întreabă PSD-istul. <<O vilă la munte, lângă Cheile Bicazului>>. <<Prea puțin>>, e de părere PD-istul. <<Și alta la Neptun>>, plusează UDMR-istul. <<Și ceva sunători, nu?>> intervine și PNL-istul. <<Ba da, dar bancnotele verzi nu sună, cum nu trebuie să răsună nici ce am discutat noi aici>>.

(continuare în pg. 13)

Radu Știmovici

prof. univ. dr., laureat UNESCO

TABĂRĂ LEGIONARĂ DE MUNCĂ ȘI EDUCAȚIE

Legionarii nu lasă nici o vară să treacă fără să slujească Țara și Biserica prin muncă voluntară pe un șantier, rupând din puținul lor concediu de odihnă. Scăpați, pentru două săptămâni, prin concediu, de noul sclavagism modern de tip republican în care se muncește de dimineață până seara la un patron oarecare pentru hrana zilnică, legionarii pleacă prin țară pentru a ajuta benevol pe oricine are nevoie, având însă preferință pentru Biserica strămoșească.

Chiar dacă, printr-un mijloc deocamdată atât de modest, legionarii de azi nu pot înfăptui ceva important în sens cantitativ, acest obicei face parte din firul invizibil care unește Garda de Fier interbelică cu cea de azi și cu cea viitoare, care ne stă înalte.

Respectând tradiția sănătoasă a Căpitanului, a școlii muncii și a sufletului, am pornit din nou anul acesta pe cărările locurilor liniștite în care Dumnezeu și-a trimis soldații întru făurirea cetăților de credință și izbăvire.

Am plecat iarăși cu bucuria că depărtarea de civilizație ne va curăți sufletele, iar munca ne va căli

brațele amorțite de munca intelectuală, pregătindu-ne pentru o petrecere a timpului haiducească în mijlocul munților: ziua muncă, seara focuri de tabără, sedințe, povești, cântece, cartofi și mere coapte în iar și toate cele trebuitoare îmbucurării trupului obosit, noaptea somn în corturi sau sub cerul liber, în funcție de preferințe și rezistență.

Am participat la construcția unei mănăstiri din jud. Vâlcea, la temelii careia am îngropat însemnul legionar, o gardă.

Deși nu am fost obligați de stareț să ne ascundem identitatea (cum s-a întâmplat în taberele trecute) și ne-am putut manifesta ca legionari, pentru a nu-i crea părintelui probleme - inutile - cu ecumeniștii și masonii pripășiți de curând în conducerea

Bisericii, nu publicăm numele mănăstirii unde am făcut tabără.

Mănăstirea la care am muncit, aflată abia la început, își definește deocamdată

existența prin micuța capelă în care părintele stareț oficiază slujbele și

Insemnul legionar, garda, a fost așezat la temelii troiței de la intrarea în mănăstire

alte câteva construcții provizorii din lemn adăpostind cuhnă și diversele depozite.

Cu ce ne-am ocupat, în mod concret, timp de opt ore pe zi?

Unul dintre cele mai importante aspecte rămâne cel legat de sporirea numărului de membri și simpatizanți (activi). Fără aceasta, Mișcarea Legionară, care în vremea Căpitanului creștea ca

Cu ceea ce, într-un mod prea puțin afectuos, s-ar numi "muncă necalificată", deși toți care am participat suntem de profesie arhitecți, ingineri, pictori etc.: am săpat, am cărat cu roaba, am construit cofraje, am preparat beton și am asamblat scheletul de armătură; concret, am pus fundația chililor cu adâncime de 1.50 m pe lungime de aprox. 200 m, am betonat zidul de sprijin și postamentul troiței din dreptul mănăstirii, turnând în total cca. 300 metri cubi de beton.

Camaradele noastre au lucrat la bucătărie pentru a asigura hrana pentru cei 30 de oameni de pe șantier și cei cinci călugări, muncă despre care pot spune că durat, în fiecare zi, mai mult decât activitatea "băieților" pe șantier (numai spălatul vaselor, peste o sută, de la 35 de oameni, de trei ori pe zi, cu apă adusă de la fântână, și curățatul cartofilor și al celorlalte legume, câte un sac pe zi, implicând mult timp și osteneală).

Legionarii s-au conformat aproape militărește sarcinilor primite de la șeful de șantier (tatăl starețului), atât prin îndeplinirea sarcinilor - cât și prin nedepășirea atribuțiilor lor (nu au comentat nimic, nu au contrazis).

A fost, ca de fiecare dată, interesant de observat atitudinea muncitorilor din partea locului, față de noi, "domnișorii" de la oraș. Tineretea și sănătatea noastră nu au putut fi un concurent serios pentru vigoarea oamenilor de la țară, obișnuiți de mici cu munca fizică și axați exclusiv pe aceasta, însă am făcut schimbări importante în părerea lor despre orașeni: hotărâți, disciplinați, buni coechipieri și foarte rezistenți la căldură (mai ales că majoritatea eram din București...).

Nu știm dacă au crezut într-adevăr că munca noastră a fost benevolă, pentru că, din păcate, românii au început să se deformeze și ei sub "educația" mercantă de azi, de tip occidental (citește "iudaic"), întrebându-se "mie ce-mi iese din asta?" înainte de a mișca un deget pentru semenul lor, deși sunt în majoritate creștini, iar creștinismul înseamnă să-ți ajuti aproapele aflat în dificultate, să ajuti Biserica. Însă am creat o punte de comunicare cu ei, o armonie socială, iar acest lucru, ținând cont de enormele diferențe de obiceiuri și educație, nu se putea obține nici prin muzică sau stat la povești, nici prin vreo petrecere, ci numai muncind cot la cot cu ei. Și am risipit, poate, ceva din ceața comunisto-euro-mondialistă în care încă mai bălăie o mulțime de români.

În ciuda condițiilor aspre (caniculă ziua și frig noaptea, dormit în corturi, program strict), am găsit puțin timp și să glumim, să râdem, să povestim, să discutăm despre necazuri personale, de la suflet la suflet, să facem foc de tabără și să construim o cabină de duș din scanduri, cu rezervor de apă.

Tabăra a fost un mare succes nu numai pentru că ne-am încadrat cu ușurință și bunăvoie într-un program cazon, îmbinând munca fizică deosebit de

Fat Frumos, într-o lună cât toate partidele într-un an, nu ar putea redeveni ce a fost. Până atunci, nici o tabără nu va putea fi dedicată realizării unei mari construcții de genul Casei Verzi, sau al drumului săpat în munte la Arnova, sau al zecilor de biserici construite de legionari în perioada interbelică, ci doar ajutorării unor mănăstiri aflate în construcție.

O tabără de muncă poate oferi, mult mai bine decât alte activități în comun, cimentarea legăturilor dintre cuiburi și reprezintă un mod de a se cunoaște mai bine între ei camarazii din diverse orașe ale țării, ajutând, totodată, la evaluarea efortului individual și colectiv la care se pot mobiliza în caz de necesitate.

Redacția

Aspecte din tabăra de muncă - evoluția șantierului: săparea terenului, confecționarea cofrajului, umplerea acestuia cu beton pentru construirea fundației chililor

grea, de șantier, cu educația naționalistă și cu cea creștină, ci, mai ales, pentru că ne-am reafirmat hotărârea ce ne unește, pentru că am reușit să realizăm o tabără legionară ca în vremea Căpitanului, cu o atmosferă de mare camaraderie.

Prefan Hancu

CE-ĂȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI LUNA SEPTEMBRIE -

A APĂRUT LEGEA 221/2009 care acordă DESPĂGUBIRI URMAȘILOR DEȚINUȚILOR POLITICI din perioada 1945 - 1989, până la gradul II inclusiv.

S-a publicat în Monitorul Oficial nr. 396 din 11 iunie 2009.

Prin această lege toate efectele hotărârilor judecătorești de condamnare cu caracter politic sunt înlăturate de drept (este vorba inclusiv despre măsurile administrative asimilate acestor condamnări, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 dec. 1989).

Dacă un negru a ajuns președintele Americii, de ce nu ar ajunge și un EVREU PREȘEDINTELE ROMÂNIEI? se întreba patibular NATI MEIR, într-o română mai proastă ca a unui refugiat somalez.

Sau de ce nu ar fi un român președintele Israelului? am completa noi. Pare mult mai interesant, nu? Poate că românul președinte al Israelului va fi mai tolerant ca actualul președinte evreu, va opri colonizările evreiești ilegale, va elibera prizonierii palestinieni din lagărul de concentrare Gaza, precum Aliații au eliberat Buchenwald-ul, și va iniția un proces de pace autentic, care nu va mai semăna cu o „vrăjeală” grotescă precum cea de acum. Astfel președintele român al Israelului va deveni o personalitate de primă mărime mondială și va străluci pe prima pagină a tuturor revistelor de politică. Evreii îl vor aplauda și îi vor aduce osanale, închinăciuni și recunoștință veșnică pentru că a reușit să realizeze ceea ce nici un evreu nu a reușit vreodată: pacea mult visată și trambilață din Palestina. În epoca globalismului milităm pentru egalitatea de șanse și drepturi dintre un evreu și un român, dar în statul Israel.

Nati Meir ne-a luminat dintr-o dată, precum lumina de la capătul unui tunel te orbește atunci când ai moarte clinică: crearea precedentului cu negrul președinte Americii a avut loc pentru a netezi într-un viitor foarte apropiat ascensiunea unui evreu ca președinte... al Americii - credeam noi; dar na belea, că se netezește ascensiunea unui evreu la președinția României. Unde dai și unde crapă!

O păpușă gonflabilă candidat la cursa prezidențială în locul acestui infractor alogen cu scuipat la gură, acuzat de ilegalități chiar de către evreii săi, credem ar fi de preferat.

Apropos de președintele Americii, pe e-mailul unui cunoscut deputat român circula un banc răutăcios care spunea că un texan tânăr se duce într-un suflet la un texan bătrân și îi zice: „Ai auzit că un negru a ajuns președintele Americii?” Texanul bătrân ridică mirat din sprâncene și, după un moment de gândire profundă, îi răspunde tânărului: „Cred că stăpânul lui este foarte mândru de el!”

Oare să fi ajuns românul atât de idiot, încât să dorească să facă mândru stăpânul din umbră al unui evreu care în anii '96-'98 ducea muncitori români în Israel ca pe niște sclavi?

Nostimada este că Nati Meir și-a anunțat candidatura la președinția României... la Tel Aviv! E normal să se întâmple așa atunci când consideri că faci tot posibilul să transformi România într-un Israel european, încă din perioada antebelică. Te zăpăcești, nu mai știi care este România și care Israel, le confunzi și le suprapui.

Canalul 10 al televiziunii israeliene va acoperi mediatic campania electorală a lui Meir, condusă de Shmuel Elgrabli (consilier din Israel), avocata Etty Ziv și alți coreligionari ai autodeclaratului Obama de Dâmbovița. Altfel spus, campania electorală a unui candidat la președinția României se va duce și... în Israel. Dacă va întrebați de ce, înseamnă că nu ați înțeles până acum că de acolo s-a ales și se alege

viitorul președinte al României - sau, mai simplu, că acolo se află stăpânul ce trebuie făcut mândru.

Imnul campaniei electorale va fi compus de... Adrian Copilul-Minune, cel mai recent membru din echipa de susținători ai lui Meir. Mare țî-e grădina, Doamne, și multe orășanii tolerezi în ea! Piticul bătrân de etnie țigănească, având nume de copilăș inocent, va promova pe evreu - ușor nefiresc dacă observăm că până acum evreii promovau pe țigani. Țiganii pe evrei, evreii pe țigani. Negrii pe evrei, evreii pe negri. Întotdeauna, axiomatic, un evreu înconjurat de un țigan și un negru, așa cum molecula de hidrogen este legată prin legătură dublă de oxigen în componența apei.

Evreul Nati Meir nu știe imnul României, nu vorbește corect românește, se prezintă ca profesor de matematică dar nu știe să ne spună care e valoarea lui π atunci când este întrebat la emisiunea lui Cătălin Măruță de la Pro Tv și, în general, nu prea are habar de legile acestei științe.

Venit în România în 1996, a obținut cetățenia doi ani mai târziu, fără nici un fel de problemă, în temeiul faptului că... este evreu. **Pe ce bază un iudeu venit din Palestina, după doi ani de zile este egalul unui român al cărui strămoș au umplut pământul asta de oase, sânge, sudoare și lacrimi?** Și nu ne referim acum doar la Nati Meir, ci la toată hoarda peste 500.000 de invadatori din fosta Palestină, cu certificatul de popor „ales” în buzunar și cu cel de Superman pe frunte! **Aceleași probleme ca pe vremea Căpitanului, aceleași soluții ca pe vremea Căpitanului!**

„Obămică” despre care tot vorbim aici, a intermediat plecarea muncitorilor români în Israel, de unde mulți dintre ei s-au întors păcăliți și muncii ca niște vite cu față umană: a făcut afaceri cu prospectul israelit, a lăsat la cel viril, înel Columbeanu, și cea mai hazlie chestiune... BANG: este moștenitorul, conform propriilor declarații, a 2 MILIARDE de dolari de la o rudă din America!! Probabil v-ați dat seama că în felul acesta el „va veni” în economia românească cu o infuzie de capital imensă și nu va fura nici un leu de la noi pentru că nu are nevoie, ci pur și simplu vrea, dintr-o dragoste imensă, dobândită prin naștere și insulată de răbin, să se pună în slujba cetățenilor români și a patriei noastre. Iar, cel mai probabil, „averea” moștenită o are de la un fericit supraviețuitor...

Chestiunea asta ne face să ne gândim la două variante logice posibile: ori Adolf Hitler nu a mințit când a spus că Germania era efectiv sufocată în toate domeniile de numărul imens de evrei dimpreună cu mentalitatea lor dizolvantă și, cu toate că a asasinat milioane și milioane de evrei, totuși azi există alte zeci de milioane de supraviețuitori datorită faptului că au fost extrem, extrem de mulți; ori Adolf Hitler a mințit ca un paranoic și nu au existat în Germania și țările vecine exagerat de mulți evrei, dar, știind că planul lui era de a asasina milioane și milioane de evrei dintr-un număr mic, redus, să fi fost posibil ca la un moment dat să se fi întâmplat ceva cu camerele de gaze, o deteriorare a acelor mecanisme diabolice complexe (ceea ce noi nu credem, Doamne ferește!), mecanismele concepute de inginerii germani după ani și ani de cercetări asidue și înfringute, și să fi rămas aceste zeci de milioane de supraviețuitori de azi drept mărturie? Istoricii și cercetătorii ar trebui să dezlege acest mister demn de „Dosarele X”, care a început să frământă umanitatea.

Primul POLIȚIST HASIDIC din NEW YORK, un tânăr ce prin regim derogatoriu a primit permisiunea de a purta peruci mari, cârlionți și kipă pe cap în locul șepcii din dotare, a agresat o biată femeie la metrou, după care a acuza-o de

antisemitism. Un vechi proverb polonez spune că „evreul țipă de durere în timp ce te lovește pe tine”.

Evenimentul s-a petrecut în Brooklyn, la ieșirea din stația de metrou Bedford din Williamsburg, când femeia pe nume Chrissie Brodigan, în vârstă de 32 de ani, a încercat disperată să lase la suprafață cu patrupedul bolnav ce tocmai vomitase pe ea și pe punga în care se afla băgat (pentru cei care nu știu: regulile din New York stipulează că patrupedele pot avea acces la metrou doar dacă sunt băgate în sacoașă, ca o marfă).

În timp ce femeia coborâse la metrou și se îndrepta spre locul unde se introduce cartela, cățelușul său, aflat, regulamentar în pungă, bolnav fiind, a vomitat. Atunci a apărut polițistul hasidic (plin de zel, ar crede unli romantici) și a arătat-o pe femeie pentru comportament inadecvat. Nu ne este clar de ce biata femeie a avut comportamentul inadecvat dacă i-a vomitat cățelușul? Probabil că atunci când va vomita femeia, cățelușul va fi acuzat de manifestare indecentă, posibil de antisemitism.

Vomitătura lui era pe mine și pe pungă. E ca și cum unei mame i-a vomitat bebelușul”, a declarat femeia agresată, povestind mai departe cum polițistul evreu, JOEL WITRIOL - Doamne, îl cheamă ca pe vitriol! - i-a făcut remarci misogine și a pus-o să se „încălzească”. Câteva momente mai târziu i-a pus cătușele și a izbit-o de zid. Atât i-a dus capul, atât a putut.

„Tot timpul îmi spunea: <<dacă o să te porți ca o femeie, atunci o să te tratez ca pe o femeie>>, în timp ce îmi dădea cu pumnul și cu șutul în spate”, relatează în continuare fata.

Nuuu... nu, mămică, nu așa se face! Se ia un par și se lovește în moalele capului, timp în care strigi cât te ține gura: „Săriți, aoleuu, antisemita mă omoară!!”. Este mult mai eficient în felul acesta, după cum puteți constata zilnic.

Chrissie a arătat presei vânătaile de pe mâini, picioare și de la încheieturi. Mai mult decât atât, un martor ocular care a făcut poze în timpul confruntării, a confirmat în totalitate povestea femeii (ehi, desigur, un alt antisemit periculos!) și i-a numit pe polițist „excesiv și neprofesional” - în limbaj „incorct politic” se traduce prin „abuziv și neprofesional”. Martorul a declarat că Brodigan Chrissie nu a folosit insulte antisemite (ptiul iar era să scriem „antisemițe”).

Femeia și-a încheiat declarația susținând că evreul polițist ar trebui să facă niște cursuri speciale pentru a învăța cum să se comporte cu oamenii.

Atâta timp cât afli din Biblie că evreii îl consideră pe câini „animale spurcate”, atâtea timp cât anumite scrieri religioase evreiești te învăță disprețul și scârba față de creștini și ceilalți care nu sunt de aceeași confesiune cu tine, atâtea timp cât mergând în Long Island - New York (paradisul evreiesc) și pe drumul spre plajă ce trece pe lângă „Centrul tineretului evreiesc din Long Island”, vezi plăcuța de metal pusă pe copac, în care se specifică cum căteii otrăvesc apa și sunt doar o sursă de infecție ce ar trebui eradicată, ei bine, atunci de ce ne mai mirăm noi de ceea ce face Witriol-ul din Brooklyn cu un creștin care ține în brațe un cățel? Rupe-i capul, că așa cere sfânta scriere!

„Agentia de știri Garda de Fier”

Atitudini O PROBLEMĂ ASCUNSĂ

Introducerea cipului în pașapoartelor românilor, atât de discutată în iarna și primăvara acestui an, a fost legiferată.

Puțin realizează însă care vor fi consecințele, pentru că, altfel, cu toții ar întrerupe munca pe care o desfășoară și s-ar îndrepta către Parlament, către Guvern, și n-ar mai pleca de acolo până nu s-ar hotărî ca în România să nu fie introdus niciodată cipul biometric RFID.

Dacă acum, când mai există încă o urmă de democrație, ni se spune: „Gata, de mâine vă dăm pașaport cu cip, iar cine nu vrea să nu la”, atunci când deja oamenii vor fi obișnuiți cu controlul, vor fi datori în bănci și lipsiți de posibilitatea de a-și hrăni familia, li se va spune pur și simplu că acela care nu-și va pune cipul nu va mai putea să se angajeze acolo și acolo, nu va mai putea vinde și cumpăra ș.a.m.d.

Există o lege dovedită științific conform căreia oricare tehnologie evoluează, se perfecționează continuu până la epulzarea ultimelor sale potențialități. Spre exemplu, comunicarea la distanță prin telegraf a fost înlocuită de telefon, a apărut faxul, telefonul mobil și, mai nou, telefonul prin care te poți și vedea.

În cazul nostru ni se propune astăzi un pașaport cu cip care poate fi citit de la mică distanță, poate câțiva metri.

O tehnologie superioară înseamnă generalizarea sistemului la toate actele de identitate și de circulație în societate, eventual unificarea tuturor într-unul singur (lucru propus chiar de un parlamentar român); pe urmă trebuie marșă raze de emisie a cipului până la câteva zeci de metri.

Ultimul pas tehnologic rămâne, pentru a se realiza securitatea perfectă a sistemului, implantarea cipului sub piele. Fără implant controlul nu poate fi absolut și sigur.

Cipul subcutanat, de mărimea unui bob de orez, va fi cea mai perfectă tehnologie RFID de supraveghere a omului. Este vorba de un cip care se alimentează de la căldura corpului și care nu va putea fi niciodată falsificat. Vrei - nu vrei, vei fi urmărit permanent oriunde te vei duce, orice vei face. Prin urmare, în mod inevitabil, cipul din pașapoarte va ajunge în final sub piele.

Tehnologia este pregătită, s-ar putea să nu mai fie nevoie de rezolvat decât câteva amănunte și de intensificat miniaturizarea. Privită dintr-un anumit unghi, chestiunea nu-i decât una socială și politică.

Dacă nu vom accepta pașaportul cu cip, se va întârzia primirea buletinului cu cip, și atunci se va devansa întregul proces. Oricum, nu se va trece direct la implant, șocul ar fi prea puternic.

Se poate afirma că primirea pașaportului cu cip nu este decât primul stadiu care se va finaliza cu implantul, de aceea opoziția e justificată. Prin primirea pașaportului cu cip ne înscrim, ca societate, pe calea instaurării statului controlului total, al anulării persoanei, al implantului.

S-a cerut eliberarea unui pașaport temporar alternativ pentru cel care nu dorește să-l primească pe cel cu cip, însă pașaportul temporar este o excepție și nu un drept deplin, de aceea este o soluție vicioasă.

Credem că mai cu seamă creștinii ar trebui să înțeleagă deplin acest lucru: cipul biometric RFID destinat să țină sub urmărire permanentă oamenii este un rău în sine. Nu în sensul manipulator în care prezintă mass-media, cum că e dracul din pașaport, dar poate face foarte bine multe dintre lucrurile pe care cel rău le realizează în lume.

Prin cip omul poate fi urmărit tot timpul, prin el se poate instaura cea mai perfecționată dictatură din istoria lumii, conducând la depersonalizarea oamenilor, la distorsionarea relației lor cu lumea.

Când se va pune sub piele, acel cip ne va putea tulbura mintea, ne va putea afecta voința, motivația, atenția, ne va parazita permanent gândirea.

Reacția pe care au avut-o sârbii în fața introducerii pașapoartelor cu cip ar trebui să constituie un model și pentru noi. La ei, întreaga

Biserică, de la vladică la opincă, cum se spune, s-a implicat extrem de activ în lupta pentru apărarea libertății persoanei. Spre exemplu, episcopii înșiși au organizat simpozioane, au chemat academicienii, au studiat problema intens. Deși, ca și la noi, presa și-a bătut joc de „habotnicii ortodocși”, datorită reacției unitare și ferme a întregii Biserici, statul a dat înapoi, a fost nevoit să modifice legislația privitoare la actele de identitate cu cip în favoarea ortodocșilor.

De altfel, mai important decât ce a fost până acum, este cum vom reacționa noi, ca Biserică, față de introducerea buletinelor cu cip.

Dacă la pașapoarte mai puteam spune că nu sunt esențiale pentru noi, buletinele, de această dată, dacă vor fi impuse, „asigură” auto-excluderea cetățeanului care le refuză din tot ceea ce înseamnă viață socială.

În primul rând conducătorii țării, guvernanții, parlamentarii oamenii politici și episcopii ar trebui să se autosesizeze și să se împotrivescă cipului, pentru că ei vor fi primii și cel mai atent urmărit și afectați de sistemul care se va instaura. Situația este similară cu cea existentă la instaurarea regimului comunist în România, la care au concurat la început și membrii altor partide politice și ofițeri ai armatei, iar în cele din urmă s-au întâlnit cu toții în pușcării, unde i-au găsit chiar și pe comuniștii români din prima generație.

E momentul să fim uniți căci, în ultimă instanță, la ora aceasta nu trebuie nici eforturi mari, nici jertfe, ci doar unirea glasului tuturor în a spune NU acestui sistem infernal.

Dacă am face acest lucru, cred că și Dumnezeu ar face mai multe pentru noi, păzindu-ne.

(selecțiuni din revista "PRESA ORTODOXĂ" nr. 4/2009 - "Tehnologia cipului RFID va invada societatea")

Corneliu Mihai

"PREA MULTE BISERICI" ÎN ROMÂNIA?

Unii cetățeni... vorbitori de limbă română se îngrijorează de fiecare dată când ceva din România nu se aliniază întocmai politicilor Uniunii Europene. Ne mai mirăm când ne muștră câte un ziar că nu vrem acte cu cip! Că nu ne plac hidoșeniile pe post de monument al Holocaustului sau „adevăruții” din spatele lor, ori că avem o... slăbiciune pentru căsătoriile heterosexuale! Așa-i cu poporul ăsta „retrograd”, trebuie îndădăcit mereu, altfel nu se mai chivemisește odată!

Amu, care-i buba?

În România se construiesc mai multe biserici decât spitale. Faptul este scos în evidență de un studiu IBC Focus, care monitorizează investițiile imobiliare la nivel național. Urmează un citat usturător de pe internet (să vă fie rușinică, măi Familia Flintstone ce sunteți!): „Se pare că românii mai degrabă caută alinarea spiritului decât cea a fizicului... și asta în condițiile în care unul din trei români riscă să facă diabet - conform analizei Programului Național de Evaluare a Stării de Sănătate.” (www.comunicatedepresa.ro).

Confuză situație, nu-i așa? Ne bucurăm, plângem, rădem?

În ceea ce-i privește pe legionari, entuziasmul Mișcării de a sprînji Biserica, inclusiv prin construirea de noi lăcașe de cult, a fost și rămâne indiscutabil. În timp ce, dacă s-ar pune problema ca un legionar să mute o singură lopată de pământ pentru construirea unui spital, ajungem imediat la o întrebare de bun simț: ajungem să devenim moșia cărui incompetent, corupt, sus-pus și

vândut „om de bine”? Și ce naționalități conlocuitoare vor beneficia de un regim prioritar în fața românilor? Vă amintiți, desigur, spitalul, acel loc de vis în care se intră cu o boală și se iese cu alta, eventual și cu cea cu care ați intrat, și cu vântul prin buzunare... Sărăcia este și ea tot o boală, de care va molipsiți dând șpagă, iar acest obicei nu este nicăieri mai bine instituționalizat decât în nobilele așezăminte hipocratice.

Asta nu înseamnă că e bine să avem actualul deficit de spitale, în care pacienții se îngrămădesc în săli insuficiente, tratați de medici insuficienți. Însă, dacă ne gândim bine, Pauker, Dej și Ceaușescu au dăruit biserici, nu spitale, așa că ar fi legitim ca acum să recuperăm și să ne facem la loc bisericile. Și ele gem de creștini care se aglomerează cu suflutele la tratament...

Păcat că nu se mai pot reface așa cum au fost. Că noile lăcașe de cult, în marea lor majoritate, nu vor avea valoare arhitecturală, turnate în beton chior, imitații palide după monumentele distruse de cei de mai sus, nu-i bai. Creștinul se închină în biserică, așa cum este ea, sfântă prin același har dumnezeiesc. Dar, lăsând la o parte problema bisericilor vechi înlocuite de cele noi, mult mai gravă este situația oamenilor „noi”, care-i înlocuiesc pe cei „vechi” (o sinistă inversare a idealului legionar exprimat prin aceste cuvinte!). Ce ne facem cu golul lăsat de atâția martiri, umplut de secur-masonerie? Trist, dar adevărat: martiri s-au mântuit, dar s-au dus de pe lumea aceasta, de cele mai multe ori și fără să lase urmași! Asta înseamnă martiriul, prin

definiție. Se petrece inevitabilă contraselecție calitativă care însoțește orice act de eroism - mor cei mai buni, pentru că ei sunt în prima linie. Au știut iudeo-comuniștii pe cine să ucidă la Canall!

Așadar, ceea ce ne rămâne este rugăciunea celor mai vrednici acolo, în cer, și activitatea celor... care au rămas aici, pe pământ. Plus amintiri și exemple, dar ne temem că ele nu sunt cinstite și urmate cum se cuvine.

Dar să revenim la geniala frază incriminătoare. În naivitatea lor, autorii au nimerit din greșeală exact cu punctul pe „I”. ...românii mai degrabă caută alinarea spiritului decât cea a fizicului... și asta în condițiile în care unul din trei români riscă să facă diabet”. Ce (nu) vor să spună acești domni, în încercarea lor de persiflare, este că:

1. Românii cred și așteaptă mântuire prin Biserică, așa cum este ea. Cap îi este Hristos, El însuși, nu vreun preot mason. Chiar și atunci când conducerea pământească a ortodoxiei române trădează, când nu se opune înrobinii noastre prin intermediul actelor cu cip biometric.

2. Omul de rând, fie că înțelege sau nu acest aspect, tot se botează, tot se spovedește, se împărtășește și ascultă predicile preoților. În ele încă găsește o împlinire.

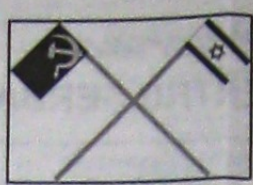
3. Românii, tot ei, nu prea mai cred în remediile din ce în ce mai amăgitoare pe care le pune la dispoziție medicina asta nebunească! Astăzi, nimeni nu poate să nu observe că, pe toate planurile, se

face o reclamă din ce în ce mai strălucitoare unor bunuri și servicii tot mai jalnice, chiar nocive.

3. Chiar așa, diabetul nu este oare inadmisibil faptul că există o asemenea risc de diabet tocmai în patria lui Paulescu, cel fără premiu Nobel, dar totuși descoperitorul insulinei? Nu avem spitale, sau în ele (pe care le avem) cineva își bate joc de români, lipsindu-i de remedii firești și administrându-le gogoși?

Însăși această opoziție între „alinarea spiritului” și cea a „fizicului” pornește de la (exagerat de) mult laudatul Hipocrate (460-370 î.Hr.), căruia i se atribuie emanciparea medicinei de sub tutela religiei. El a proclamat că bolile au cauze fizice și nu mânia zeilor (de atunci, Zeus, Hermes, Hefaios și ceilalți). Ignorând cu desăvârșire înrăurirea problemelor sufletești asupra planului fizic, a creat medicinei un handicap pe care i-au trebuit peste două mii de ani ca să încerce să îl remedieze. Și atunci tot în bătaie de joc, prin „binele” făcut de psihologii și psihiatrilor din umbra lui Freud. El, Hipocrate, nu ar fi bălăcorit „alinarea spiritului” dacă ar fi văzut ce înseamnă creștinismul, dar ideile lui

sunt acum folosite împotriva oricărei forme de credință, iar el nu mai este viu, ca să poată retracta. De fapt, ce îi supără pe grăjii noștri gazetari, sau pe care le-au ordonat să se supere, este că din „alinarea spiritului” nu se pot scoate bani. Pe ea nu se poate fundamenta o industrie, cu toate că istoria amintește de o încercare destul de reușită în acest sens, și anume grava pângărire a creștinismului catolic prin vânzarea de indulgențe. Nu m-aș mira dacă cineva, acolo „sus”, ar dori cu ardoare să ștergă această amintire din istorie, tot atât de mult cât și pe cea a Războaielor Mondiale Uitate fiind, infamia ar putea fi repetată, și atunci să vedeți, boieri dumneavoastră, armonie între „spirit” și „fizic” cum nu s-a mai pomenit la indulgențele papale de la Pfizer, neamulele Cumpărați noul vaccin Indulgardasil de la Merck, cu aluminii! Previne reapariția păcatului pe o perioadă de cinci ani.

Pe scurt, antagonismul inițiat de Hipocrate, care credea că face un mare bine, a degenerat în alternativa trivială dintre gratis și contra cost. Altă acoperire nu are, omul neputând fi înțeles decât ca un întreg. Disocierea ființei omeneste este, la scară individuală, la fel de absurdă pe cât era și lupta de clasă, marelui excrement marxist, pe plan social. Un preot nu ar sfătui pe nimeni să-și neglijeze sănătatea corporală, tot așa cum nici un medic de bună credință nu ar pregeta să-și îndemne pacientul să-și vadă de cele sufletești.

Asta dacă trecem peste imbecilitatea încetătenită în zilele noastre, ca preotul într-un spital nu înseamnă decât că încă un pacient a murit și trebuie înmormântat. Cineva mai „sărac cu duhul”, dar nu în sensul smereniei, ar putea fi, în virtutea unei asemenea prejudecăți, să creadă că de la spital se iese pe propriile picioare, iar din biserică numai cu ele înainte, direct la locul de veci. Atunci cum să nu ni se reproșeze că sunt prea multe biserici în România?

Stefan Hancu

BULIBAȘE, REGI, ÎMPĂRAȚI (continuare din pag. 2)

- în poliție, în special, dar și în justiție, administrație sau legislativ, prin corupție, prin traficul de influență, prin favorizarea crimei organizate - devin deținători unor averi imposibil de justificat.

Ce legătură au toate acestea cu cei despre care discutăm?

O bună parte dintre posesorii de averi la nivel național sunt țigani, împărțiți în două: unii care se declară ca atare, iar alții care doresc să își ascundă originea etnică, declarându-se români dar ascunzând în sufletul lor ura împotriva românilor.

Și cei dinții și ceilalți se comportă diferit prin comparație cu români:

- sunt ușor de înregimentat în partidele de stânga sau cu înclinații de stânga, contestând o serie de valori morale ale poporului român, dispuși să trădeze marile sau micile interese naționale;

- sunt insensibili la orice suferință, la orice lipsuri, la orice nedreptăți făcute populației majoritare, atunci când au posibilitatea de a influența la orice nivel de decizie;

- sunt categoria de cetățeni români ușor de manipulat de către iudaismul internațional, fiind ieftini la cumpărat și foarte ușor de influențat prin lozinci „umanitariste” când sunt declarați niște victime ale românilor.

- se consideră insuficient ajutați de Uniunea Europeană care alocă anual zeci de milioane de euro unor asociații autointitulate de sprijinire a țăganilor, ca fiind, vezi Doamne, populație defavorizată. Discutând despre folosirea acestor fonduri, ați auzit vreodată de ce s-a făcut cu banii? Ați auzit de case făcute pentru țigani săraci? Ați auzit vreodată de cel mai mic gest din care să relasă folosirea acestor sume importante, pentru ameliorarea stării de sărăcie a unor colectivități de țigani - căci există, fără discuție, nenumărate cazuri, oricum, mai puține cazuri decât cele ale unor sate de români săraci lipșiți pământului, de prin Moldova sau Oltenia, de care oricum nu se vorbește nimic și nu se face nimic, de care nu doare pe nimeni din cei care ar trebui să aibă altitudine.

- au fost învățați, mai mult sau mai puțin direct, să aplice tactica inventată, brevetată și practică de evrei, și anume declarându-se victime chiar în situația în care sunt de fapt călăi (cu referire specială la Israel și tratamentul criminal împotriva palestinienilor).

Tactica pozării în victime a țăganilor, victime ale românilor, în general, dă roade în special în țările Europei apusene - care, îngrozite, ar face orice, ar plăti oricât să îl teneze pe țiganii alunași acolo să se întoarcă în România sau de unde au plecat.

Din punctul meu de vedere și din punctul nostru de vedere, evoluția acuzațiilor și comportamentului unor persoane publice sunt de natură a alarma la maximum pe români, dar și de a-l pune într-o lumină falsă, în general.

Recepționăm o serie întreagă de evenimente în fața cărora ne simțim obligați să luăm măcar o poziție explicită - căci, ca semnal de alarmă, la tirajul nostru modest nu ne putem gândi decât la un semnal limitat.

Luarea în discuție publică a acestui subiect în premieră pentru noi a fost declanșat de:

- **Acuzațiile de rasism, de discriminare a țăganilor din România, făcute de către o cântăreață pe care puțini știu cum o cheamă - își zice „Madonna” în bătaie de joc față de numele folosit de unele popoare pentru Sfânta Maria, mama Mântuitorului Iisus Hristos - aflată în turneu în țara noastră, total răsuflată la cel peste 50 de ani, cărpită de medicina estetică „pe ici, pe colo, în părțile esențiale”, cu o voce parțial deteriorată de o viață privată absolut scandalosă. Ea se declară evreică și categoric acest fapt îi dă dreptul să se facă în gura tuturor, ba chiar o obligă să dea verdicte despre orice și oriunde; faptul că a fost huldută de zeci de mii de spectatori atunci când ne-a dat nouă lecții este o confirmare a faptului că obraznicia specifică nației nu poate fi trecută cu vederea la infinit.**

- Într-un context atât de exploziv, apare în presă „micuțul principes” supranumit Dan Pavel; mare profesor universitar, care se simte obligat, din motive care îi aparțin, să insulte poporul român, convins că procuratura, ocupată cu dansuri politice, nu se va sesiza din oficiu apelând Constituția care interzice și pedepsește defăimarea României și a românilor.

O-le Dan Pavel, faptul că îți permiți să îi faci pe români „rasiști, intoleranți, primitivi” („Ziua”, 23 aug. 2009), mă face să îmi doresc cu ardoare să te întâlnesc undeva în public și să îți administrez câteva guturi în spate, ca semn al profundului meu dispreț! Orice alt fel de contact cu domnia ta ar fi din partea oricui o altă insultă la adresa neamului în mijlocul căruia trăiești!

- Parcă pentru a influența acuzațiile de discriminare a minorității țigănești din România, dl. Băsescu face vizită de curtoazie unor organizații ale minorităților țigani, „organizații” în legătură cu care am mari îndoieli că ar avea vreun statut juridic (oricum, statutul nu ar avea nici o importanță prin comparație cu activitatea infracțională pe care o desfășoară).

Obținem informații oficializate prin importante dezvăluiri de presă (ziarul Ziua din 8 sept. 2009), prin studii și investigații pe care noi nu le putem permite, asupra zecilor de grupuri interlope care controlează anumite activități criminale pe tot teritoriul României; aceste grupuri, dacă au ajuns să fie cunoscute mai înainte de Serviciul Român de Informații, să zicem că funcționează de ani buni și există timpul necesar pentru a fi anihilate, nici vorbă: ele se dezvoltă în putere și bogăție, ajungând la o așa influență, încât Traian Băsescu, cel mai important om în statul român, își aranjează să fie prezent - vezi Doamne, „împarte la tot românul” - la marile reuniuni ale țiganilor, ultima oară la cea a

aurarilor și argintarilor (denumiri care ar vrea să sugereze că aceștia sunt bijutieri, „meseriași care lucrează bijuterii”, spuneți-mi și mie: unde și când își desfășoară activitatea)? Sunt denumiri sub care de fapt se ascund activități ilicite și în special încercarea de a justifica existența unor fabuloase averi, așa cum mai aminteam despre niște castelani din județul Galați, care, întrebați cu ce bani și-au construit clădirile chici de 30-40 de camere și și-au luat cele patru limuzine din curte costând sute de mii de euro, au răspuns că ei fac cazane de lăucă și că de acolo sunt banii! Posibil că toate familiile din România au câte un cazan - două de lăucă și noi nu avem habar!

Dar să revenim la dl. Băsescu: inteligența nu este, categoric, obligatorie, dar chiar să te înconjoare de consilieri tânguiți, pare de neînțeles. Și te duci tu, ditamai președintele, care nu demult îți ai exprimat disprețul față de țigani, să te umilești pentru niște voturi, este prostia vieții tale.

„Cum adică să mă umilesc, nu sunt și ei tot oameni?”

Ba da, Băse, dar dacă lingi unde scuipi, categoric te umilești! Și să îți mai spun ceva: în marea lor majoritate, țărani români nu îi agreează pe țigani, percepându-i ca pe unii care, în cel mai bun caz, le fură cloșca de pe ouă. Știi ce spune amărâțul de țăran? „Uite, le dă nas președintele, cine o să-i mai țină în frâu pe ăștia?” Capicis, Băse? Te-ai făcut de cacao și nici măcar nu ai obținut ce voiai! Din contră, ai mai pierdut niște voturi!

Acesta este doar un aspect al problemei, dar dacă tu, ca președinte, ești dispus la absolut orice compromis pentru un scop dovedit ca a fi pur personal, căci nimănui nu i-ai mai poate trece prin cap că ai avea cea mai vagă legătură cu interesele naționale, de ce te-ai mai vota cineva, gândind că un viitor compromis al tău ar putea lovi în interesele oricui - sau ale tuturor!

Dar să revenim la interlocutorii noștri, supranumiți înlocuitori noștri. Se observă fără nici un fel de efort că toată vorbirea stămuită de așa-zigii apărători mondiali ai egalității de șanse că, deși în România țiganii nu sunt dezavantajați, fac tot ce vor, conduc, mai pe față, mai din umbră, sectoare de activitate, au o reprezentare nedeclarată dar absolut hotărâtoare în toate forurile statului, își etalează opulența în termeni jignitori și disprețuitori, sunt total indiferenți la suferințele conaționaliilor dacă acestea ar trebui să îi coste și un leu.

Toate acestea lucruri deranjează și nu pentru că ar fi ei de altă naționalitate: și dacă ar fi nemți, japonezi, tot ar deranja; când vezi tot circuitul asta și când suferiți consecințele, ești mai tot puțin dispus să înghiți mâncătoria de ...

P.S.: Am întreprins puțin ca să mă duc să cumpăr pâine. Acolo, o familie de țigani cu trei copii după ei, au bruscat fără să vrea o femeie bătrână și în mod evident în dificultate, la coada de la casa, dialog: „Ce faceți maică, că mă dați jos!”. Moartea te caută pe acasă și tu încurci lumea! Fără comentarii.

O JERBĂ A MEMORIEI PENTRU ȘERBAN MILCOVEANU

Nu mai un infim pas îi mai lipsea pentru a-l înconuna cu vârsta patriarhilor, și sfârșitul lui august l-a răpit pe neașteptate...

Imprevizibil și fulgurent, așa cum i-a fost dat să trăiască. Sau poate că asiduitatea miraculoasă a dr. Șerban Milcoveanu nu a mai avut răbdare cu noi de data aceasta, ca să ne aștepte să-l serbăm centenarul, așa cum proiectaserăm în orizontul nostru, cu o altă măsură de timp.

Prea grabnic a plecat pentru a se uni cu Hristos, lăsându-ne, pe noi ceilalți, în urmă, ca de obicei, însă mai singuri și mai triști acum, în fața mormântului său proaspăt. Nu fără a împlini și în ceasul din urmă o îndătinată obișnuință a sa: a mai lăsat pentru noi, pe negândite, încă o ultimă carte semnată de el, pe care a așezat-o, cu meticulozitatea știută, sub tipar, înșămânându-ne iar în suflet, preocupat, așa cum îl știm, grăunțele său viu, asemeni celui îngropat, despre care vestește pericopa evanghelică: talantul său roditor, pe care l-a investit înșutit, înmulțind la infinit valoarea unui model spiritual și combativ exemplar.

Triumf al sufletului asupra trupului pieritor, doctorului Șerban Milcoveanu ar trebui pur și simplu să-i mulțumim pentru existența sa prodigioasă care sfidează biologia într-un chip fără precedent. Și să o facem în acest unic ceas al său de bilanț - în mod cert singurul pe care și l-ar fi permis de-a lungul atât de efervescentei și de abnegatei sale vieți, implicate în cele mai diferite domenii de activitate, pe care însă, în plan personal, o proiecta într-o continuă uitare de sine, pe cât de modest și de discret ne făcea să întrezărim prezența sa printre noi.

Existența sa atipică a provocat întotdeauna în jur un contrast perpetuu, dar nu în sensul în care, la despărțire, a afirmat cineva că și-ar fi reprezentat întotdeauna ca doctorului Milcoveanu i s-a hărăzit, în chip pilduitor, să dăinuie vreme de aproape un veac, pentru a pedepsi prin prezența sa, ca o mustrare vie, o contemporaneitate nedemă; el însuși nu și-ar fi asumat acest destin resentimental, la care nici noi nu putem subscrie, întrucât altul a fost miracolul acestei personalități explozive, care a strălucit pe un itinerar exclusiv creativ și a fost în mod superlativ un om pozitiv și afirmativ, culminând în tot ceea ce a întreprins, fără să-și mai acorde răgaz pentru cea mai mică rezervă sau reproș.

După o formulă a generozității fără stavilă, s-a angajat în planul cercetării științifice de excepție, în cel al activității profesionale, de-a lungul a cei peste 70 de ani de practică medicală fără greș, în care nu cred să se fi putut impuța vreodată un diagnostic eronat sau vreo neglijență.

A schițat, în prima tinerețe, începutul unei cariere universitare de necontestat și tocmai această șansă i s-a răpit pentru crezul său politic și combativitatea cu care l-a afirmat și susținut o viață întreagă. Pentru această neegalată tenacitate, în fața mormântului său, Nicador Zelea-Codreanu a afirmat, pe când ne luam rămas bun de la dr. Milcoveanu, că întreg ansamblul aportului său constructiv de activitate, în favoarea Legiunii, neîntrecut de nimeni altul, îl impune drept cel mai important legionar, după Căpitan.

Marginalizat în plan profesional și interzis în plan publicistic, vreme de aproape 50 de ani, a compensat această eclipsă nemeritată fără resentiment, printr-o incredibilă activitate editorială (peste 50 de volume încredințate tiparului, răscumpărând cel tot atâția ani interziși); dintre acestea amintim doar câteva: "Războiul dintre Stat și națiune" (3 vol.), "Corneliu Zelea-Codreanu, altceva decât Horia Sima" (2 vol.), "Testamente politice", "Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea-Codreanu" (2 vol.), "Cum am cunoscut Mișcarea Legionară", "Dilema între democrație și dictatură", "Memorii 1929 - 1989" și multe altele.

A fost permanent prezent în presa scrisă și televizată, publicând interviuri până în ultimul an de viață, a conferențiat neobosit,

traversând cu familiaritate atât istoria medicinei cât și istoria și cultura țării, încât, nu mai departe de acum câțiva ani, cineva îl califica, în scris, drept „un părinte al patriei”, „unul dintre ultiții părinți ai Neamului”.

Figuri importante, lucruri mari din istoria țării îi sunt proprii acestui om, încât, mai de-a dreptul putem spune că aceasta este chiar țara lui, într-un sens în care nu mulți alții pot spune tot astfel ("Lumea", 2/2007, pg.59).

Dr. Șerban Milcoveanu la 97 de ani (23 dec. 1911 - 30 aug. 2009)

Sicriul dr. Șerban Milcoveanu, membru al Senatului Legionar, a fost purtat de legionari în uniformă

A onorat locul în care s-a născut, orașul Slatina, la 23 decembrie 1911, precum și ascendența privilegiată care l-a obligat, în sens superlativ, o viață întreagă.

Tatăl său, magistrat, se trăgea din Matei Milcoveanu, îngobilat de Mihai Viteazul la 1600, pentru vitejie și devotament pe câmpul de luptă.

De la Colegiul Radu Greceanu din Slatina, prin Colegiul Sf. Sava din București, Facultatea de Medicină (între 1929-1936) și culminând cu doctoratul în medicină și chirurgie, obținut în 1937, s-a distins neîntrecut întâiul între colegi, aproape fără excepție, cinstindu-și în acest chip și ascendența maternă: prin mama sa, dublu licențiată și vorbitoare a trei limbi străine, cobora direct din dr. Const.

Severeanu, fondatorul marii chirurgii în România.

Arh. Dimitrie Maimarolu i-a fost unchi, după cum se înrudea cu Cantacuzinii, cu Sturzești și cu familia Știrbey, precum alestă arborele genealogic pe care mulți l-au putut cerceta în locuința sa, deschisă tuturor.

Aristocrației din naștere i s-a putut adăuga aristocrația în spirit, cea care i-a propulsat cariera universitară și științifică - din nefericire, frântă încă de la începuturile ei.

Extern și intern, prin examen, al Spitalului Eforiei Civile din București, reușește întâiul, prin concurs public, în 1940, pentru postul de asistent universitar la clinica medicală a prof. dr. N. Gh. Lupu de la Spitalul Colentina, având drept contracandidați viitoare celebrități medicale, precum George Emil Palade, cel care avea să fie laureat al premiului Nobel. Din păcate, n-a putut funcționa aici decât până la venirea regimului comunist care l-a înlăturat în 1945.

Prins în marele elan al țării, a urcat trepte importante ale organizării activității studențești a epocii; între 1935-1936 este președintele Societății Studenților în Medicină, între 1936-1937 este președintele Asociației Internilor din spital, în perioada 1937 - 1940 este președintele Studenților Române Creștine pe țară, iar între sept. 1940 - martie 1941 (până la destituirea de către Antonescu), se află la conducerea vieții medicale românești, în calitate de președinte al Asociației Generale a Medicilor din România. În aceste împrejurări și dintr-o asemenea perspectivă cunoaște și se integrează fără rezerve în Mișcarea Legionară, în care activează din 1935 și până în prezent (când a devenit membru al Senatului Legionar), fără a urmări distincții și grade, bucurându-se însă de apropierea și prezența Căpitanului, Corneliu Zelea-Codreanu, vreme de trei ani, neîntrerupt, a cărui linie dreaptă a adoptat-o, departajându-se clar și demn de cei care o denaturau, desfășurând un continuu un efort polemic vreme de aproape două decenii, suportând toate consecințele - vicisitudinile și calomniile - care decurgeau de aici.

Într-o această prețioasă comuniune cu Mișcarea Legionară în duhul Căpitanului și-a pus chează întreaga viață de atunci și de mai târziu, înfruntând succesiv cele trei dictaturi: carlistă (când a fost închis la Râmnicu Sărat împreună cu elita legionară, fiind supraviețuitor al masacrelor din noaptea de 21/22 sept. 1939), antonesciană (când a trimis pe front în linia întâi cu ordin secret de lichidare, îndeplinindu-și însă datoria către țară și întorcându-se decorat cu Coroana României și Steaua României panglica Virtutei Militare) și comunistă, prigoane și subiacentele penoade de detenție la care l-au obligat fiecare dintre ele, și, drept ultimă stigmatizare, marginalizarea profesională și științifică. Redus astfel la 20 de ani de activitate într-o circumscripție ostilă și ulterior la o policlinică cu plată, îrosindu-și astfel tripla specializare în medicină internă, cardiologie și balneo-fizioterapie, precum și cele 42 de lucrări științifice, între care cea despre „Colapsul vascular yptic”, „Tratamentul sterilizant al malariei” sau dovada histopatologică a unui tip de alergii, necunoscut pe atunci, în epocă, lucrare publicată de Academia Franceză.

Acest interminabil șir de nedreptăți nu i-au înfrânt, ci i-au întărit și alimentat formidabilul elan intelectual, care a răbunit zeci de ani mai târziu. După 1989, Dumnezeu i-a mai dăruit două ultime decenii, în deplinătatea lor, iar nouă, printre altele zeci de volume, valoroasă arhivă „Învierii”, prețioasele „Memorii” și cele două monografii C. Z. Codreanu. Și, nădăduind să-l readucem printre noi prin manuscrisele sale care-și așteaptă editarea, să mărturisim, împreună cu poetul, că „Până și cinul s-a înfrigorat, / iar aerul premergător al dimineții, / fără de duhul și suflarea lui, ne e pustiu.”

Cristiana Hâncu

IN INSULA COS...

Pur vraci ultim, drept șerb credincios.
mir și leac dintr-un secol bolnav,
o, primește-l în raiul tău grav,
Hippocrate, din insula Cos...

Navei sale, plutind spre liman,
o, așterne-l edenul prund,
cum nălcând n-a-nflorit al secund
pentru veșnicul său Căpitan.

Odihnindu-l în cel mai suav
port al verdelui său fabulos,
o, destramă-l, din trupul firav,
duhul ars și unit cu Hristos.

30 aug. 2009

Cristiana Hâncu

Spiritualitate

MASONIZAREA BISERICII SAU

"AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT" - SAVATIE BAȘTOVOI

(I)

Anul acesta a apărut o carte scrisă de ieromonahul basarabean SAVATIE (ȘTEFAN) BAȘTOVOI, intitulată "AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT".

Cartea a dispărut de pe tarabe imediat cum a apărut, pușini fiind cei care au reușit s-o cumpere: este deja PROHIBITĂ pentru că arată, cu exemple concrete și recente, planul de infiltrare a Bisericii de către masonerie, prin ecumenism, în scopul distrugerii acesteia din interior. Deși ieromonahul prezintă că este vorba despre "soarta Bisericii în vremurile de pe urmă, concluzia pe care o trage oricine este că "vremurile din urmă" au început.

CÂTEVA CUVINTE DESPRE AUTOR:

SAVATIE BAȘTOVOI, pe numele de mirean ȘTEFAN BAȘTOVOI, s-a născut în 1976 la CHIȘINĂU, ca fiu al unui profesor de filosofie, propagandist al ateismului științific.

A absolvit Liceul de Artă din IAȘI, în 1996 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din Basarabia, a obținut premiile naționale și

internationale pentru volumele sale de poezii ("Elefantul promis", "Cartea războiului"), iar între 1996-1998 a fost student al Facultății de Filosofie din TIMIȘOARA, pe care a abandonat-o pentru a se călugări, în 1999 fiind tuns în monahism și primind numele de SAVATIE, iar în 2002 a fost hirotonit ieromonah. Viețuiește la Mănăstirea "Nașterea Domnului" din Edineț, Basarabia și continuă să

scrie: "Iepuri nu mor" (un roman despre efectele manipulării comuniste asupra copilului), "Nebunul" (roman), "Când pietrele vorbesc - Biserica față în față cu propria imagine" (eseuri), "Ortodoxia pentru postmodernism", "Audiiență la un demon mut".

"AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT" - selecțiuni

Anul 1987. Moscova. Sala de ședințe a Kremlinului

Comitetul pentru Siguranța Statului (KGB) trebuia să ia măsurile necesare cu ocazia celor o mie de ani de la Creștinarea Rusiei. Semnalele din teritoriu nu erau prea bune și panica domnea printre șefii tuturor departamentelor. Ateismul comunist s-a văzut provocat în mod neașteptat de libertatea de opinie propagată de Perestroika. Cum să împaci ideologia ateistă a Rusiei Sovietice cu cei o mie de ani de la creștinarea Rusiei Kievene?

Constituția Uniunii Sovietice garanta libertatea religioasă, însă realitatea istorică făcea dovadă a zeci de mii de biserici distruse și a mai multe milioane de creștini împușcați, deportați, marginalizați. Biserica Ortodoxă, deși nu era interzisă oficial, nu avea dreptul să înființeze biblioteci, să tipărească și să răspândească literatură cu caracter religios. În epoca în care cărțile despre comunism se publicau în milioane de exemplare, în Uniunea Sovietică ortodoxii își transcriu de mână rugăciunile și învățăturile Bisericii.

Apropierea evenimentului, care se dorea a fi unul național, a pus în încredință până și Comitetul pentru Siguranța Statului. (...) O ședință secretă la care au participat câte un reprezentant din fiecare republică din componența Uniunii Sovietice a rezolvat dilema elaborând un program pe care oficialii statului și funcționarii publici aveau să-l urmeze pentru binele poporului... (...) Organele primeau ordin să trimită în ziua următoare la Moscova o persoană de încredere care să ia parte la reuniunea cu ușile închise. Persoana cerută trebuia să fie din presă sau din mediul universitar. (...)

Mai mari Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești au hotărât persoana care îi va reprezenta la Moscova. Timpul însă avea să dovedească inoportunitatea acelei alegeri. Omul trimis să participe la ședința secretă avea să divulge mai târziu cele întâmplate după ușile închise...

Victor Rotaru era un tânăr profesor de fizică și proaspăt absolvent al Școlii Superioare de Partid de la Moscova. Vederile sale naționaliste, care se manifestau prin cumpărarea de cărți românești de la librăria internațională din Moscova, erau tolerate datorită ateismului său militant. KGB-ul știa că naționalismul care nu este dublat de credință în Dumnezeu nu prezintă pericol.

(...)

Adjunctul împuternicitului pentru treburile religiei urcă în tribună. (...)

- Tovarăși, am fost mințit! Nu mai putem avea încredere în agenții noștri racolați din rândurile poporului! Date neoficiale ne arată că astăzi în Uniunea Sovietică există un număr mult mai mare de credincioși decât se crede. Acest număr este într-o

continuă creștere! Mulți dintre ei sunt tineri! Mulți intelectuali! (...) Tactica noastră de lucru trebuie schimbată din rădăcinii! Vom infiltra agenți care să parcurgă toate treptele ierarhice, pentru a fi siguri de izbânda noastră! (...)

Da, tovarăși! Nu mai putem acționa după metodele vechi. Vom sta alături de popor, oricât de neplăcut ar fi acest lucru! (...) Vom aprinde lumânări, vom pupa icoane, dacă va fi nevoie! (...)

Discuțiile publice să se refere doar la importanța culturală pe care a avut-o creștinismul în istoria Rusiei. Vom vorbi despre monumentele de literatură, arhitectură, pictură, așa mai departe. (...)

Bisericele vor fi redeschise și masele se vor întoarce la credință. Dar să nu ne pierdem cumpătul: totul se face sub controlul nemijlocit al Comitetului pentru Siguranța Statului și oamenii noștri vor fi peste tot. Totul trebuie să lase impresia de libertate și renaștere religioasă.

(...)

Peste patru ani, în urma unei lovitură de stat, imperiul sovietic cade, dând loc unei perioade de jafuri și crime la toate nivelele.

În timp ce toată lumea sărăcea, bisericile se înmulțeau, se aureau și mase inimaginabile de oameni se întorceau la credință. Unde se termina lucrarea lui Dumnezeu și unde începea lucrarea oamenilor în toată această învălmășeală, nimeni nu putea spune cu tărie.

Anul 2001. Chișinău. Deschiderea lojii masonice de rit italian. Lista invitaților

(...) Părintele Mitrofan deveni un om influent, aproape o persoană publică, în anii stăreției sale a intrat în relații cu politicieni și mari patroni. Totul sub pretextul revitalizării mănăstirii istorice, care vreme de treizeci de ani fusese transformată de sovietici în azil de tuberculoși. Viața părintelui Mitrofan devenise de neimaginat în afara acestor relații. Datorită lui ajunseseră la milioane de dolari, iar liniștea îi era tulburată de telefoane care îi dădeau ultimatum și îi făceau promisiuni.

Într-o zi, în timp ce binecuvânta poporul din sălă sărute mâna după slujbă, părintele Mitrofan fu reținut de un bărbat cu alură de intelectual:

- Părinte, îl strigă acela fără să ia binecuvântare. Vreau să vorbesc ceva cu dvs.

- Veniți la stăreție peste zece minute, răspunse părintele Mitrofan, care era obișnuit cu astfel de cereri.

Bărbatul nu era altul decât Victor Rotaru, ajuns șomer, după ce mai înainte fusese parlamentar din partea Frontului Popular. Abandonase cariera universitară pentru a-și slui Neamul prin politică, iar

acum, schimbându-se vremurile, nu mai era nici profesor, nici politician. (...)

Cu două săptămâni în urmă Victor Rotaru avusese un vis care îi dăduse peste cap întreaga sa viață. Răvășit de gânduri, profesorul materialist de altădată hotărâ să meargă la o mănăstire, să stea de vorbă cu un călugăr. (...)

În ziua următoare părintele Mitrofan l-a spovedit și l-a binecuvântat pe Victor Rotaru. Bucuria acestuia nu avea margini. (...)

Chiar dacă Victor Rotaru credea acum în Dumnezeu, cele întâmplate în sala de ședințe a Kremlinului nu-i dădeau pace. El trăia cu convingerea că doar părintele Mitrofan este un adevărat slujitor al lui Hristos, iar restul, în frunte cu mitropolitul, sunt agenți infiltrați. Oricât îl dojenea părintele Mitrofan la spovedanie, fratele Victor nu-și putea învinge antipatia și neîncrederea pe care o avea față de ierarhia bisericească. (...)

- Părinte Mitrofan! Care trebuie să ascundem adevărul și să nu facem nimic de frică să nu „știmint” pe cineva? Dar dacă bandiții ăștia or să sfășie toată Biserica, atunci n-o să fie sminteală? Când se întâlnesc ei la marafeturi lor cu toată mafia care își bate joc de țara asta și de popor, atunci nu e sminteală?

- Frate Victor, fiecare o să dea răspuns pentru faptele sale... Eu nu mă amestec în politică. Eu slujesc lui Dumnezeu...

- Asta spun și eu, părinte, și te rog să mă ierți, trebuie să-l slujim lui Dumnezeu, nu bandiților și criminalilor care ne-au cotoplit țara și ne-au batjocorit poporul!

(...)

Însotindu-l într-o zi pe vladica Mitrofan la Mitropolie cu o treabă oarecare, fratele Victor a rămas să aștepte în anticameră. Aici, din pliciteală, dar și din curiozitatea care îl caracteriza, și-a aruncat ochii pe o hârtie rămasă pe birou. Hârtia nu era altceva decât o invitație la solemnitatea de deschidere a Lojii Masonice de rit italian în Republica Moldova, care se făcea prin înalta participare a președintelui de atunci al statului, Petru Lucinschi. Fratele Victor își ascuți ochii de fost agent al KGB și citi lista invitaților, din care nu lipseau înaltele fețe bisericești atât ale Ortodoxiei, cât și ale altor culte prezente în Moldova.

Victor văzuse că unii ierahi ruși apar în fotografiile din calendarul bisericesc împodobit cu panglii și ordine masonice, dar punea acest fapt pe seama prostiei și a aroganței lor. Acum însă înțelegea că ierarhia era o pradă răvnită nu doar de organele de securitate, ci și de masoneria internațională.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

Comemorarea elitei legionare

MASACRUL STATULUI MAJOR LEGIONAR DIN NOAPTEA DE 21/22 SEPTEMBRIE 1939

LEGIONARI ASASINAȚI LA ÎNCHISOAREA DIN RÂMNICU SĂRAT:

- **GHEORGHE CLIME** - inginer și avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad), primul șef al Corpului Muncitoresc Legionar, **Șeful PARTIDULUI "Totul Pentru Țară"**, șeful Statului Major Legionar după asasinarea Căpitanului

GH. CLIME

BANEA - avocat și medic, publicist, comandant legionar, **Șeful ARDEALULUI legionar**

- **Mihail Polihroniade** - avocat, ziarist, comandant legionar, **foștul șef al GARNIZOANEI legionare BUCUREȘTI**

ION BANE

- **GHEORGHE ISTRATE** - economist, comandant legionar, **Șeful FRĂȚIEI DE CRUCE pe țară**

- **Gheorghe Furdul** - doctor în Teologie, comandant legionar, **președinte al UNSCR (al Studențimii române pe țară) în 1935-1936**

- **Nicolae Totu** - avocat, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului, comandant legionar al Bunei Vestiri

- **Alexandru Cristian Tell** - avocat, comandant legionar, **Șeful legionar al jud. Roman**
- **Gheorghe Apostolescu** - comerciant, comandant legionar, **Șeful garnizoanei legionare Râmnicu Sărat**

GH. ISTRATE

- **Alecu Cantacuzino** - dr. avocat, comandant legionar al Bunei Vestiri, **Șeful Corpului Moja - Marin**

Bănică Dobre

- **Bănică Dobre** -

economist, publicist, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului, comandant legionar al Bunei Vestiri

Al. Cantacuzino

- **Sima Simulescu** - profesor, comandant legionar, **Șeful legionar al sect. III București**

- **Aurel Serafim** - inginer, comandant legionar, **Șeful legionar al sect. II București**
- **Paul Craja** - medic, comandant legionar-ajutor, **Șeful studenților legionari de la Medicină**

LEGIONARI ASASINAȚI LA SPITALUL MILITAR DIN BRAȘOV:

Traian Cotigă

- **Traian Cotigă** - avocat, comandant legionar, **președinte al UNSCR (al Studențimii române pe țară) în 1934-1935**

- **Grigore Pihu** - economist, comandant legionar, **Șeful legionar al jud. Durostor - Cadrilater**

- **Eugen Ionică** - inginer, asistent universitar, comandant legionar, **Șeful ASOCIAȚIEI "PRIETENII LEGIONARILOR"**

- **Iuliu Șușman** - funcționar, **Șeful Corpului Muncitoresc Legionar București**

- **Emil Șiancu** - ofițer invalid din

Eug. Ionică

primul război mondial, avocat, comandant legionar, **Șeful legionar al jud. Cluj**

- **Ion Herghelegiu** - avocat, comandant legionar-ajutor, **Șeful legionar al jud. Neamț**

- **Gheorghe Proca** - funcționar, comandant legionar-ajutor.

Emil Șiancu

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE DE LA MIERCUREA CIUC:

1. Bene Constantin (funcționar CFR, **șef Frăție Cruce Caransebeș**)
2. Birș Ovidiu Gh. (avocat)
3. Borzea Titus (student)
4. Buhai Vasile (student, comandant legionar-ajutor)
5. Cioflec Marius (student)
6. Cornil Ștefan (funcționar, **șef Corp Muncitoresc Legionar Oradea**)
7. Coman Constantin Cozmin (student, instructor legionar)
8. Constantin Gheorghe (student, **șef Centru Studențesc Timișoara**)
9. Constantinescu Dumitru (medic)
10. Corbeanu Vasile (student, instructor legionar)
11. Dobrin Liviu (medic)
12. Dorca Afion (teolog, instructor legionar)
13. Dugaru Dumitru (subinginer)

14. Enescu Ioan (funcționar)
15. Felecan Vasile (meseriaș)
16. Filipov Vasile (licențiat)
17. Gărcineanu Florin (ofițer, **fratele comandantului legionar Victor Puiu Gărcineanu, asasinat în aceeași noapte, la Vaslui**)
18. Grama Iosif (student)
19. Iordache Nicolae (asistent universitar, comandant legionar)
20. Macoveschi Ion (desenator)
21. Micu Augustin (inginer, asistent universitar)
22. Mircă Ilie (elev la Școala Militară)
23. Miter Ion (student)
24. Noaghea Virgil (student)
25. Nuțu Aurel (student)
26. Pavelescu Gheorghe (avocat)
27. Popa Tiberiu (student)

28. Popescu Marin (student)
29. Popescu Barbu Anlon (funcționar)
30. Prodea Nicolae (muncitor)
31. Rădulescu Virgil (ziarist, comandant legionar)
32. Raicu Constantin (licențiat)
33. Stamate Constantin Eugen (medic)
34. Stegărescu Constantin (economist)
35. Strugaru Nicolae (avocat, comandant-ajutor)
36. Susai Vasile (licențiat)
37. Teodorescu Gheorghe (sculptor)
38. Tiponț Gheorghe (elev, **șef Frăție Cruce Bihor**)
39. Todan Coriolan (student)
40. Ungureanu Corneliu (licențiat în Litere)
41. Ursu Ion (student)
42. Vasiliu Ion Galus (locotenent)
43. Vilmos Adam (muncitor)
44. Zanche Petre (ziarist)

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE DE LA VASLUI:

1. Belgea Ion - avocat, comandant legionar, **Șeful Corpului "Răzleji"**
2. Boboc Constantin (student)
3. Borzea Virgil (student)
4. Bujolți Spiru (student, comandant legionar)
5. Busuioc Ion C-tin (inginer agronom)
6. Calapăr Mihai (student teolog)
7. Cărdă Valeriu (ziarist și poet)
8. Clime Traian (funcționar, **fratele șefului Partidului Totul Pentru Țară, Gheorghe Clime, asasinat în aceeași noapte, la Râmnicu Sărat**)
9. Comănescu Nicolae (student)
10. Danielescu Zosim (licențiat)
11. Dobre Ion Radu (muncitor STB)

12. Dorin Constantin (student)
13. Gărcineanu Puiu Victor (avocat, comandant legionar)
14. Goga Mircea (student)
15. Manicari Nicolae (locotenent)
16. Moraru Alex. Bubi (student, instructor legionar)
17. Motoc Mircea (student)
18. Nicolicescu Gheorghe (ing., instructor legionar)
19. Popescu Spiru (student, comandant legionar-ajutor)
20. Popescu Vasile (licențiat)
21. Pănu Antoniu Ion (avocat, comandant legionar-ajutor)
22. Recman Gogu (student)

23. Roșianu Petre (ing., director la Nitrogen-București)
24. Spănu Iordache (avocat, comandant legionar)
25. Stănu Teodor (avocat, comandant legionar, **șeful Jud. Maramureș**)
26. Șola Stavri (student)
27. Șupit Polispheon (student)
28. Teohari Mircea (student)
29. Tucan Boris (student, instructor legionar)
30. Tudose Teodor (avocat, comandant legionar, **șeful Jud. Iași**)
31. Volocaru Gheorghe (funcționar)
32. Zus Radu (student)

NOTĂ: Tot în anul 1939, înainte de acest masacru, fuseseră asasinați de autorități:

- **ÎN BUCUREȘTI:**
VASILE CRISTESCU - profesor universitar, comandant legionar, **Șeful legionar al jud. Vlasca, Vicepreședinte al Partidului "Totul Pentru Țară"**, împușcat la 26 ian. 1939;

NICOLETA NICOLESCU - licențiată în matematică, comandant legionar, **Sefa Cetățuilor, schingiuită și arsă de vie în Crematoriu, 10 iulie 1939;**

Nicolae Dumitrescu (inginer,

locotenent în Armata Română, strangulat la 25 ian. 1939).
- **LA HUEDIN, JUD. CLUJ** (împușcat în febr. 1939 și arși la Crematoriu): **Fleschin Petre** (student); **Hodrea Aurel** (profesor); **Dănescu Petre** (student); **Popa Ion** (muncitor); **Borzea Dumitru** (ofițer); **Borzea Zenovie** (ofițer); **Grăiță Victor** (elev); **Nadoleanu Enache** (medic); **Papavici Dragoș** (student); **Bălu Octavian** (student).

1) ARAD:

Măduță Ioan (comandant legionar-ajutor)
Bulboacă Ilie (șef legionar de plasă)
Jucan Ilie

2) ARGEȘ:

Pielmuș Ioan
Olteanu Vasile
Amzăr Traian

3) BACĂU:

Condopol Mircea
Mandache Alexe
Antonovici Constantin

4) BĂLȚI (BASARABIA):

Condratuț Alexe
Ursache Victor
Gherman Ioan

5) BIHOR:

Cozma Lazăr
Jude Dumitru

6) BOTOȘANI:

Ilfinuță Vasile
Grigoriu Mihail
Mancos Gheorghe

7) BRĂILA:

Băbău Ion Teodor (șeful Corpului Muncitoresc
Legionar Brăila)
Udrea Ion

8) BRAȘOV:

Faur Ioan
Bordeianu Ion (comandant legionar)
Lehaci Nicolai Nicolae
Papadoc Radu

9) BUZĂU:

Voinea Constantin

10) CALIACRA (CADRILATER):

Caranica Petre (fratele Nicadorului Iancu Caranica
care fusese asasinat cu un an în urmă, alături de Căpitan)
Popescu Hristu
Cavachi Dumitru

11) CÂMPULUNG:

Imicluș Valerian
Țăranu Traian
Cozan Luchian

12) CARAȘ:

Borzac Lazăr
Băleanu Ion
Cerbu Iancu

13) CERNĂUȚI (BUCOVINA DE NORD):

Pisarcu Silvestru
Regwald Francisc
Molotuc Ioan

14) CETATEA ALBĂ (BASARABIA):

Vlădău Ioan
Păucă V. Dumitru
Cuzoglu Damian

15) CIUC:

Duma Ioșif (comandant legionar)
Caranica Ioan
Mirea Ilie

16) CLUJ:

Cuibuș Petre
Eremia Nicolae

17) CONSTANȚA:

Chivu Ion (preot, șeful legionar al jud. Constanța)
Chiriază Constantin
Mocanu Ion Stoica (preot)
Secăreanu Ion (preot)

18) COVURLUI (BASARABIA):

Popa Costăchel
Croitoru Tudor
Potolea Spiru (ofiter invalid război)

19) DĂMBOVIȚA:

Nițescu Petre
Lungu Ion
Gălbăneanu Ion

20) DOLJ:

Hozarescu Ilie
Poenaru Ilie
Ștefăneache Ioan

21) DOROHOI:

Surugiu Gheorghe
Barbu Gheorghe
Honceru Ion

22) DUROSTOR (CADRILATER):

Nastu Cola (instructor legionar, primar sat)
Măngănița Costică
Memu Nășa (instructor legionar)

23) FĂLCIU:

Zelea-Codreanu Ion (inginer, unul
dintre frații Căpitanului)
Nicolae Emil
Croitoru Vasile

24) GORJ:

Șerban Constantin
Munteanu Gheorghe
Molomanecia Grigore (preot)

25) HOTIN (BASARABIA):

Dobulescu Vasile
Dubovinski Teodor
Sorocanu Dumitru Iacob

26) HUNEDOARA:

Popa Petre (instructor legionar)
Corney Gheorghe
Sărbu Nicolae

27) IALOMIȚA:

Manolescu Ioan Gheorghe
Constantinescu Costel
Badea Traian

28) IAȘI:

Dănilă Nicolae
Miron Leonid (preot, instructor legionar)
Bagdad Elena (comandant legionar, curiera
Căpitanului)

29) LĂPUȘNA (BASARABIA):

Dăconescu Vasile (colonel
invalid război, senator legionar)
Florescu Sergiu (ziarist,
comandant legionar, șeful
BASARABIEI legionare)
Palamarcu Ion

30) MARAMUREȘ:

Butnaru Ioan
Chirariță Dumitru
Beldioan Mircea

31) MEHEDINȚI:

Gheorghiu Victor (șeful garnizoanei legionare Tr.
Severin)
Geacu Hristu Petre
Gheorghievici Nicolae

32) MUREȘ:

Rusu Iacob
Palotaș Francisc
Pădureanu Nicolae

33) MUSCEL:

Nerăsan Ioan
Stancu Ioan

34) NĂSĂUD:

Tonea Simion
Girgan Cornel
Tolan Alexandru

35) NEAMȚ:

Malinici Nicolae
Avădanei Vasile
Vasile Puu

36) OLT:

Găman Florian (elev)
Mănză Dumitru
Preda Gheorghe

37) ORHEI (BASARABIA):

Zălupescu Grigore
Mocanu Andrei

Răleanu Naum

38) PRAHOVA:

Cojocaru Alexandru (comandant legionar-ajutor)
Filip Dumitru

39) PUTNA:

Stăle Vasile
Voinea Nicolae
Marin Petre

40) ROMÂN:

Creangă Vasile (elev)

41) ROMANAȚI:

Nicolescu Gheorghe
Oproviș Hora

42) SĂLAJ:

Burcaș Augustin

43) SATU MARE:

Bozântan Victor (fratele Decemvirului comandant
legionar Ioșif Bozântan care fusese asasinat alături de
Căpitan)

44) SEVERIN-LUGOJ:

Gătescu Nicolae
Ghindea Gheorghe
Sărbu Damaschin
Măci V. Marin

45) SOROCA (BASARABIA):

Levizchi Ștefan (elev)
Ștucă Bons
Cridivoi Azare

46) SUCEAVA:

Rău Ioan
Gemencu Ioan
Jitaru Spiridon (student)

47) TÂRNAVA MICĂ:

Bărbă Gheorghe
Pruș Ioan
Codrea Nicolae

48) TECUCI:

Cășăneanu Gheorghe
Teodorescu Spirache
Baciu Vasile (instructor legionar)

49) TELEORMAN:

Abajiu Dumitru (șef legionar de plasă)
Cristea Aristotel
Toader Dumitru

50) TIGHINA (BASARABIA):

Heidenrecz Vladimir
Căldare Constantin
Caragancev Ion

51) TIMIȘ-TORONTAL:

Udrea Toader
Dragomir Gheorghe
Cocora Alexandru

52) TREI SCAUNE (BASARABIA):

Lascăr Gheorghe
Vrâncănu Gheorghe
Caranica Enache

53) TURDA:

Cucerzan Constantin
Nichita Augustin (comandant legionar-ajutor)
Trăculescu Tociu

54) VÂLCEA:

Nicolescu Aurel (preot)
Diaconescu Dumitru (preot)
Vasilescu Nicolae

ÎN BUCUREȘTI:

- Victor Dragomirescu - inginer, comandant
legionar, Șeful Corpului Studențesc Legionar, ars
de viu la Crematoriu la 21 sept. 1939

- Echipa "Miti Dumitrescu", formată din 9 oameni:
Dumitrescu Miti, Ionescu Ion, Isaia Ovidiu, Moldoveanu
Ion, Parascchivescu Gh., Popescu Cezar, Popescu Traian,
Stănculescu Marin, Vasiliu Ion

257 DE LEGIONARI AU FOST ASASINAȚI ÎN NOAPTEA DE 21/22 SEPT. 1939

Despre modul în care s-a produs masacrul, precum și despre CAUZELE acestuia puteți afla din
cartea preotului comandant legionar al Bunei Vestiri, Ion Dumitrescu-Borșa (intitulată "Caș troian
intra muros") și din cartea comandantului legionar Const. Papanace, "Cazul Horia Sima și
Mișcarea Legionară".

Carte legionară

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (V) - TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

El a hotărât să se retragă pentru un timp la Carmen Sylva, pe marginea lacului, unde închinate o casă, spre a se gândi și scrie. Acolo a început și terminat cartea "Pentru Legionari".

Autoritățile, auzind de viitoarea publicație, i-au interzis tipărirea. Așa că aceasta s-a executat în secret, la Sibiu, sub îngrijirea lui Pătrașcu, un cumnat al doctorului Banea (șeful Ardealului). După apariția Pătrașcu a fost avansat comandant și cred că această tipărire a rămas prima și ultima lui înfăptuire de folos în Legiune. Celelalte încercări, fie din inițiativa lui sau din ordinul șefului de mai târziu (n. n.: H. Sima), au fost dezastruoase!

Apariția volumului "Pentru Legionari" a însemnat un eveniment care a depășit granițele țării, traducându-se în mai multe limbi. În țară, edițiile s-au urmat la scurte intervale; cartea a rămas cu cel mai mare tiraj în România, după Biblie.

Nu voi adăuga mai mult despre această operă; au făcut-o alții și o vor mai face mulți, mai pregătiți decât mine. În urmăre, nici de citate din ea nu voi abuza, așa cum se obișnuiește în literatura legionară. Voi aminti totuși că, până la apariția ei, Căpitanul a trecut prin toată gama de nervi și emoții cunoscute fiecăruia autor.

În timpul șederii Căpitanului la Carmen Sylva, primind de la un prieten o sumă de bani pentru el, și cum donatorul nu vroia să fie cunoscut, prin expedierea unui mandat poștal, m-a rugat s-o fac eu pentru el. Peste puțină vreme, când l-am vizitat pe Căpitan, mi-a confirmat primirea mandatului, cu adaosul că, până la sosirea lui de câteva zile, cei ai casei, ca și el, nu mâncaseră decât mămăligă cu lapte, neavând cu ce cumpăra altceva! Am scris acest amănunt, fără importanță mai ales pentru cel sâmb, spre a evidenția o dată mai mult, cât de sărac era Căpitanul, cel învinovățat de a fi luat bani de la germani și nu mai știu de unde!

De altfel, el era complet dezinteresat în fața micilor nevoi ale vieții. Pare că există un destin al oamenilor mari, "pentru ca opera lor să devină întreagă" ca ei să fie nevoiți să trăiască în sărăcie, sau din mila altora și să moară săraci precum au trăit.

La Carmen Sylva mă impresiionase singurătatea în care trăia Căpitanul. La kilometri depărtare de orice așezare omenescă, numai cu soția lui și un frate, care era mai mult de găsit prin sat decât pe acasă.

De aceea, cum am sosit la București am luat măsuri pentru trimiterea a doi legionari de credință, care să locuiască cu el și să-l vegheze în permanență.

Anul nou 1936

Noaptea înspre anul nou 1936 am petrecut-o la mine cu câțiva legionari, dintre care Căpitanul, Moța, Marin, Vasile Cristescu, Polihroniade, Vladimir Dumitrescu, toți cu soțiile, și încă câțiva hoței.

În timpul mesei a venit corul studenților macedoneni cu colinde. După ce ne-au cântat colindele și apoi cu toții câteva coruri legionare, felicitându-ne reciproc, am plecat. Masa a continuat într-o bună dispoziție puțin comună. Toți ar fi vroit să danseze, dar erau intimidați de prezența Căpitanului. I-am spus discret ce se întâmpla și el însuși ne-a pofit să dansăm. Căpitanul a mai privit un timp bine dispus și cu drag la toți, apoi a plecat, lăsându-ne în continuare.

La reîntoarcerea la București Căpitanul a găsit un dezastru la Cooperativa Legionară. Marin Ioachim, însărcinat cu conducerea, o neglija și-i folosise încasările. Bineînțeles, a fost eliminat din Mișcare. Căpitanul a preluat personal reorganizarea și, numai după câteva săptămâni,

Cooperativa a ajuns la acea înflorire bine cunoscută.

Între timp, Stelescu, eliminat din Legiune, înființase o grupare politică pe care o numise "Cruciații", publicând și o revistă cu același nume. Găsite banii necesari ca să apară cu o tipăritură luxuoasă în timp ce noi nu eram în stare decât să șapirografiem, pe cea mai ieftină hârtie, ordinele și circuliile Capitanului.

Fițiua lui Stelescu, de la primul la ultimul număr, a fost un atac la Legiune și Căpitan. N-a existat număr în care și eu să nu fi fost improșcat cu noroi. Toți eliminații din Legiune, scurșorii universităților și a periferiei Bucureștiului, se aciuaseră în jurul lui Stelescu, ca demni și vajnici "Cruciați". El îi manevra în slujba Siguranței și a altor interese bine retribuite.

Cum se zvonea de o probabilă revenire la guvern a mareșalului Averescu, Stelescu se aranjase ca, în schimbul unui subsecretariat de Stat la Interne, să distrugă Mișcarea Legionară.

Într-una din zile, pe când mă aflam cu gen. Cantacuzino în locuința acestuia, se anunță dl. Sturza, fost ministru plenipotențiar, scos de curând din diplomație deoarece căzuse în dizgrația atotputernicului Titulescu, pe atunci ministru de Externe. I-am lăsat împreună și am intrat în biroul Căpitanului. După puțin timp intră agitat Generalul cu dl. Sturza. S-au făcut prezentările și cel care eram acolo am ieșit, bănuind că dl. Sturza avea de comunicat ceva mai deosebit Căpitanului.

Curând Căpitanul ne-a spus că dl. Sturza îi adusese la cunoștință detaliile asupra tratatelor duse de Titulescu cu Litvinof, Ministrul de Externe sovietic, prin care se stabilea că, în cazul unui război viitor, în schimbul recunoașterii noastre din partea URSS-ului a cedării Basarabiei către noi, România să permită intrarea și trecerea în țara a trupelor comuniste.

Pentru a preîntâmpina această mare nenorocire, și cred că atunci s-a reușit, deoarece tratativele au încetat, Căpitanul a dat Circulara din 30 mai 1936, completată mai târziu printr-o alta în care declara că "24 de ore după preluarea guvernării de către Mișcarea Legionară, România se va alătura axei Roma-Berlin". Aceste Circulări au constituit punctul de vedere oficial al Mișcării Legionare în politica externă a țării.

Dau în urmăre profeticele vederi ale Căpitanului în această gravă chestiune, atunci în discuție, despre eventuala apropiere a României de Uniunea Sovietică:

"Lumea sănătoasă românească este îngrijorată de soarta țării pe care o joacă în palmele sale, foarte debile, dl. Titulescu.

Noi, Românii, înțelegem că dl. Titulescu este un talent, este mai puțin o inteligență și aproape deloc o înțelepciune.

Mai bine să se încredințeze soarta unei țări unui înțelept fără talent; decât unui talent lipsit de înțelepciune.

Apropierea de Rusia:

1. Este un gest de trădare, pe care poporul român îl face față de Dumnezeu și față de credința morală a acestei lumi și față de popoarele care stau în slujba acestei ordini, în războiul cu puterile nimicoare ale răului. Onoare acestor popoare.

Nu mai cu sânge, cu sânge mult, vom putea, în viitor, să ne răscumpărăm onoarea pierdută în fața acelor pe care îi trădăm și care ne vor desconsidera.

2. De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza!

Corneliu Zelea-Codreanu".

În aceeași chestiune redau din "Les Archives secretes de la Wilhelm-Strasse", publicate în 1954, în editura Plon-Paris, câteva rânduri din raportul oficial al Ministrului plenipotențiar german, Fabricius, din București, îndreptat către Weizsäcker, secretar de stat în Ministerul de Afaceri Străine al Reichului, în care se scrie despre această acțiune legionară. Documentul poartă nr. 187, și data 20 mai 1938.

"Pe timpul lui Titulescu, Garda de Fier, făcând propagandă prin popor, s-a pus de-a curmezișul bolșevismului și uniunii cu Rusia sovietică. Dacă acest element ar dispărea, sau ar deveni inamicul mortal al regelui și al guvernului, s-ar putea cu ușurință să rezulte o situație care să devină foarte complicată și care n-ar servi nici civilizației europene și nici propriilor interese (ale României)."

La cele de mai sus, așa avea, deocamdată, de adăugat că toată propaganda noastră din acea vreme s-a rezumat la Circulara Căpitanului, redată mai sus, care a fost suficientă ca să frâneze dorințele și tratativele lui Titulescu.

Revenind la această Circulară și conținutul ei, așa dori să știu dacă mai există un om conștient care să nu se cutremure la recitarea acestor rânduri, constatând împlinirea lor aidoma, așa cum le prevăzuse Căpitanul și prin urmare, cât a fost de dezastruoasă lipsa lui, cel puțin pentru Țara Românească, în împlinirea istoriei ultimului timp!

Cel ce nu s-au priceput să poarte războiul în completă frățietate, unire și înțelegere cu Germania, întorcând armele în contra ei, apropiindu-ne de Rusia, au dus țara unde se găsește astăzi (n. n.: e vorba de anul scrierii acestor rânduri, adică 1971): cotropită, umilită, subjugață și jefuită economic și moral, sau amenințarea unei durate care să ne facă să pierim și ca Nației înconștienți tradători de la 23 august 1944 se mai leuă încă, cu actul săvârșit, pată veșnic dezonorantă în istoria românească!

Iată ce a putut scrie cândva și Rabindranath Tagore, desigur într-un moment de indignare, gândind la țara lui, despre acei care n-au vroit să ne considere și pe noi cobeligeranți, dar au știut să ceară și să primească, în ultimul act al trecutului război, să ne vârsăm sângele pentru ei, ca la terminare să ne lase prada nesațului comunist: "Aceste popoare occidentale s-au priceput să acumuleze bogății, dar și să omoare poezia vieții. A crede că mărirea umanității stă numai în bucurii materiale e o insultă pentru omenire. Occidentul a făcut, până acum, marea greșală de a se considera centrul lumii. Toți ceilalți erau barbari sau cel mult periferie a centrului, fără importanță."

Dacă la fel am fost considerați și noi, drept barbari, sau numai periferie, atunci când Churchill, reprezentantul oficial al egoismului britanic, ne-a cedat lui Stalin, în cinci minute, la Moscova, printr-o măzgălitură pe un petec de hârtie, nu știu, și îmi este egal. Nu-mi sunt egale însă urmările care au făcut din țara noastră, ca și din Polonia, aliata aceleiași Anglii încă de la începutul războiului, satelită obligativă ai Uniunii Sovietelor, rob, vite de muncă și poate carne de tun pentru apărarea ei, în contra aliaților de ieri ai Rusiei!

Aceste țări vechi care, prin obișnuința de a dăinui în istorie, s-au lipsit de credința unei misiuni creatoare în lume, care să le stimuleze la împliniri altruiste, ușor pot pieri în fața purtătorilor unui crez, bun sau rău!

Nu mai să faci bani și să posezi bunuri poate însemna orice, în afara de a trăi. Căci nu vor mai găsi în ele stimulentele de a progresa în lumina interioară, singura de valoare.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ștefan Buxescu, student

Aniversarea revistei noastre AM ÎMPLINIT ȘASE ANI!

Am socotit necesar să ieșim din șablonul de prezentare a Căpitanului cu ocazia aniversării zilei lui de naștere, întrucât ÎL SĂRBĂTORIM PE CORNELIU ZELEA-CODREANU ÎN FIECARE ZI, PRIN ACTIVITATEA NOASTRĂ LEGIONARĂ și întrucât din fiecare număr al revistei reiese gândirea Căpitanului, ACESTEA FIIND CELE MAI PREȚIOASE OMAGII PE CARE I LE POT ADUCE URMAȘII.

Luna aceasta nu am publicat obișnuita rubrică "ZIG-ZAG PRIN ȚARĂ" întrucât paginile color au fost necesare pentru TABĂRA DE MUNCĂ și ANIVERSAREA REVISTEI; vom continua "ZIG-ZAG-UL PRIN ȚARĂ" luna următoare.

Publicația noastră, după cum unii știu - și alții, cei mai mulți, nu știu - împlinește luna aceasta șase ani.

Este mult, este puțin, greu de spus. Pentru noi aprecierea are două aspecte: aspectul eficienței, care este esențial, având în vedere scopul urmărit, socotit de noi ca depășind problemele curente, și aspectul punerii în operă care, prin condițiile economice aferente, dar și prin condiția calității expunerii subiectelor abordate, ridică pentru noi obstacole depășite cu eforturi mari.

Ce am urmărit, a rămas și va rămâne motivul apariției și al perseverenței noastre:

- Să ținem vie, să nu lăsăm să fie stinsă flacăra sfântă a Mișcării Legionare, de inundația abjecțiilor și dejecțiilor pe care antiromânismul, sub îndrumarea incontestabilă a iudaismului exasperat de rezistența "ciotului" românesc, le revărsă zi și noapte în sufletele românilor;

- Să exprimăm, bineînțeles în măsura posibilităților legate de tiraj, poziția Mișcării față de o serie de evenimente, față de manevre și luări de poziție ale dușmanilor creștinismului și poporului român;

- Să aducem contribuția noastră la promovarea adevărului istoric și a istoriei naționale, în general, denaturată sau total falsificată în încercarea de a fi pliată pe interesele corespunzând planurilor lăudale de mondializare în general și de colonizare a României în mod special.

Nu vi se pare important să facem o analiză amănunțită a trecutului, privind evoluția calitativă a publicației, în acest sens fiind foarte atenți și receptivi la aprecierile cititorilor noștri?

Întreținem un contact destul de viu și permanent cu mulți dintre cei care cumpără și citesc "Cuvântul Legionar". Ne bucură și faptul că mulți dintre aderenții vechi la ideile naționaliste și creștine ale legionarismului ne apreciază, dar satisfacția noastră este și mai deplină cu cât crește numărul celor care spun că "ne descoperă" și constată că nutrim sentimente comune, că unele dintre observațiile noastre și soluțiile noastre corespund cu punctele lor de vedere.

Ideea noastră de bază a fost și este că publicația noastră ar fi "mijlocul" primului contact cu cei care își însușesc punctele de vedere exprimate, puncte de vedere în totalitate emanând direct și fără interpretări din ideologia și experiența primită moștenire de la Corneliu Zelea-Codreanu, urmărind ca finalitate înțelegerea necesității, dacă nu a obligației

morale, de participare directă, nemijlocită, la această luptă sfântă.

Dezideratele noastre sunt legate - sau, dacă vreți, condiționate - de factorul economic în special, dar și de colaborarea de care avem nevoie în sensul dezvoltării colectivului de redacție și completarea acestuia cu cât mai mulți colaboratori externi, bineînțeles de cea mai înaltă calitate.

Ar trebui să putem mări tirajul, care ar suporta cel puțin o dublare, și apariția publicației din lunară în bilunară. Gândiți-vă că sunt orașe destul de importante, ca să nu mai vorbim de așezările mai mici, care primesc cinci-șase exemplare la fiecare apariție.

Legat de aceasta, trebuie remarcată și practica unor anumiți distribuitori de a le da dosi sau, în cel mai bun caz, de a le face vânzarea cât mai dificilă, negând existența publicației sau, cel mai des, neexpunând-o la vedere.

În privința cumpărării propriu-zise sau, dacă vreți, a cererii, aceasta este incomparabil mai mare în provincie, Transilvania fiind pe locul întâi.

Ar fi explicații, dar nu am vrea să nedreptăm pe nimeni. Am aminti doar conservarea diferită a tradițiilor naționale și refuzarea convertirii la religia vitelului de aur.

Revenind la cele două condiții pentru eventuala dublare a tirajului și transformarea apariției publicației în bilunară, probabil cea mai dificilă ar fi rezolvarea problemei financiare, prin aportul direct al cititorilor și simpatizanților noștri. Suntem într-o situație alarmantă, având în vedere faptul că societatea de distribuție, Rodipet, pe lângă haosul total în distribuție, creat prin reorganizări nesfârșite și lipsa unui plan aplicat care ar obșnuși cititorii cu găsirea publicației totdeauna în același loc, de doi ani nu a mai virat cinci bani în contul nostru, datorită Rodipet ridicându-se la ora actuală la echivalentul cheltuielilor noastre pe mai bine de doi ani. Cele câteva sute de abonamente și câteva mici donații nesemnificative ca număr nu vor acoperi în final nici cheltuielile pentru actualul tiraj.

În privința donațiilor, pe locul întâi se situează d-na Silvia Boulescu din Galați, căreia îi mulțumim pe această cale și îi mulțumim că ne simțim într-un fel jenați, gândindu-ne că poate își "rupe de la gură", în sfârșit ei credință în niște idealuri care l-au animat tinerețea și care sunt la fel de puternice cu toată trecerea necrutătoare a anilor.

În orice caz, pentru cei ce nu sunt încă pregătiți să se angreneze personal în luptă, acesta ar putea fi un mod, să zicem indirect, de a contribui cu mica lor donație la o evoluție mai eficientă a publicației.

Nucleul dur al Mișcării contribuie demult cu o sumă fixă în fiecare lună pentru revistă, dar din păcate, sau poate din ferice, suntem totuși relativ săraci. Micile cotizații percepute de la puțini "activiști" de abia acoperă restul cheltuielilor legate de celelalte activități.

În final, colectivul redacțional mulțumește tuturor cititorilor noștri pentru a-și fi manifestat prețuirea prin cumpărarea și abonarea la publicația noastră.

Aș fi nedrept dacă nu aș aminti de patronul tipografiei la care facem ziarul, discretul dar valorosul domn Teodor Bulza, căruia îi mulțumim pentru comportamentul domniei sale.

Voi mai face dare de seamă și la anul, și LA MULȚI ANI!

Nicador Zelea-Codreanu

CÂND OBRĂZNICIA ȘI PERFIDIA ÎȘI DAU MÂNA

(continuare din pag. 3)

Obrăznicia seculo-maghiară și perfidia UDMR-ului merg mână în mână. Din punct de vedere tactico-politic, scopul este același.

Să nu ne amăgim cu ideea că noi, românii, am fi creat o breșă în rândurile ireverențelor maghiare, segregând pe de o parte un curent extremist, șovin, care urmărește scindarea României, și pe de altă parte o mișcare cu bolboroseli proeuropene și împăciuitoare, dispusă la colaborare,

recte UDMR-ul lui Marco Bela. Nu. Dacă primii sunt obraznici pretinzând să le acordăm ceea ce nici un Stat din UE n-ar da nimănui, ceilalți, prefăcându-se că ne sunt prieteni, sunt de o rară perfidie. Sub zămbet și falsă dorință de colaborare, ascund exact aceleași intenții: distrugerea Statului român.

Un creier budapestan și poate și altele, din alte țări apusene și răsăritene, coordonează perfect cele

două așa-zise partide maghiare opuse: când obrăznicia nu merge, intră în acțiune fătăria UDMR, care, criticând blând pe extremiști, susține aceeași idee distructivă, dar la care trebuie să se ajungă nu cu toroșul, ci apropiindu-se cu pași mici, cu cuțitul ascuns sub pieptarul împodobit cu flori.

În ce ne privește, orice ezitare, orice lipsă de fermitate nu poate fi taxată decât ca o veritabilă trădare.

Diverse

SFÂRȘITUL DEMOCRAȚIEI (I)

Acest articol, scris de un membru al colegiului nostru de redacție, a fost publicat și în revista "LUMEA" nr. 9 / 2009.

MOTTO:

"Poporul evreu în întregime va fi propriul său Mesia.

Acesta va realiza dominația lumii prin dizolvarea altor rase ... și prin stabilirea unei republici mondiale în care evreii de pretutindeni vor exercita privilegiul de cetățeni.

În această Nouă Ordine Mondială copiii lui Israel vor furniza toți liderii, fără a întâlni opoziție."

(KARL MARX - fragment dintr-o scrisoare către Baruch Levy, citată în *Review de Paris*, 1 iunie 1928, pg. 574)

Jean-Marie Guehenno, istoric și politolog francez, ne pregătește, cu cartea sa, "SFârșitul democrației" (Ed. "Cristal", 1995), pentru acceptarea dispariției statelor-națiuni și apariția unui nou mare imperiu, de data aceasta la nivel planetar.

Recent, președintele Iranului a spus: "Era imperiilor a spus. America trebuie să înțeleagă că era imperiilor nu mai există și nu va mai reveni vreodată", intrând astfel în contradicție cu ceea ce expune Jean-Marie Guehenno în cartea numită "SFârșitul democrației", cât și cu "noi monarhi" ai lumii care tot încearcă de ceva vreme să-l sancționeze pentru "deraierea" sale.

Printre puținele certitudini ale umanității este și aceea că toată lumea moare, dar important este să nu mori tăcând, cu capul băgat în pământ ca un struș paralizat de frică.

Noul imperiu previzionat și dorit de politologul francez - un om profund atașat sistemului global și, evident, organizației oculte francmasonice - va fi dominat de forța bogăției și a prosperității, cu menținerea ca această integrată bogăție planetară ce a început pe mâna a 300 de familii care conduc lumea, descește pe măsura coborârii în ordine a treptelor imediat subalterne lor, prosperitatea ajungând să fie interzisă omului de rând nu prin lege, ci prin inacceptabilitatea ei practică, indiferent de timpul enorm alocat sau felul muncii prestate de către acesta.

Geneza acestei viitoare stări de fapt politice ce se află în plină dezvoltare, se găsește, după unii, la 1945, atunci când Aliații au câștigat războiul "în numele sfânt al Democrației" împreună cu dușmanii de moarte ai acesteia, bolșevicii, cărora le-au lăsat jumătate de Europă drept trofeu de război spre a o nimici așa cum le poțea inima. După alții, acest nou vitor imperialism fără granițe și fără împărțit (împărțat stă ascuns undeva, învâluit într-o negură Pol-Pot-iană), își are originea la 1917, atunci când hoardele de criminali roșii au început făurirea "omului nou" de tip comunist, sponsorizați de băncile new-york-eze (pentru care banii nu au avut niciodată miros, nici măcar atunci când îi puneau direct în mâna lui Adolf Hitler).

Cartea lui Guehenno propune un diagnostic șocant pentru cei ce posedă cunoștințe de tip gablon, nepregătiți să audă altceva decât ceea ce vor să audă sau decât au învățat că trebuie să audă, și un diagnostic știut pentru cei care au căutat vreodată să ieși din sufocanta ignoranță generală: anume că anul 1989 nu este nici sfârșitul a ceea ce a început în 1945 și nici a ceea ce a început în 1917, ci este încheierea lui 1789 - perfect adevărat dacă mutăm anul genezei la 1775: francmasoneria, ca instrument și vehicul al strămoșilor Comitetului celor 300, a dorit distrugerea ultimelor imperii și monarhiilor și divizarea lor în state naționale, conduse de monarhi la început și apoi de președinți, aceștia din urmă negarantând nici continuitatea politicii și nici vreun dram de independență personală. Cu cât mai multe astfel de "noi așezări statale" la vremea aceea, cu atât mai ușor de stăpânit. Aceasta este explicația pentru care marii noștri înalți, cei de la 1848 cât și cei dinaintea lor și de după ei, atât la noi cât și la alte popoare ale Europei, au făcut parte din francmasonerie; idealul comun, crearea statului național, devenea un ideal FINAL pentru naționaliști, satisfăcându-le sentimentele legitime, dar pentru francmasoneria

internaționalistă unui temporar, nesatisfăcător, ce avea să fie distrus la rândul său, mai târziu, pentru crearea altui imperiu, dorit din timpuri ancestrale.

Naționaliștii doreau independența nației lor față de imperii, iar francmasoneria le oferea această șansă, urcându-i în torporul lor de imperii și monarhi și folosindu-i în prima linie, drept carne de tun.

Pentru naționaliștii francmasoni, grav păcăliți, rezultatul final avea să fie odată cu formarea noilor state, dar pentru francmasonii internaționaliști scopul ultim era diametral opus: în timp ce primii își atinseseră obiectivul, ceilalți urmau a întreprinde distrugerea statelor nou formate pentru a da naștere unui nou mare imperiu planetar, condus de noua monarhie formată din bancheri adepți ai spiritualității satanist-oculte și oameni de afaceri în cadrul cărora elementul rasial era și a rămas predominant.

Fix două sute de ani, din 1789 până în 1989, le-a luat acestora să roadă statele, precum un vierme mănâncă mărul în care intră.

1989 a însemnat condamnarea la moarte a statelor-națiuni. Odată distruse și statele naționale, (în perioada 1989-2009), precum mai ieri imperiile, prin apariția de zone autonome și prin federalizarea țărilor și transformarea tuturor acestora în euro-regiuni ce reprezintă o formă moartă de surogat statal, odată cu toate acestea s-a creat drumul spre noul mare imperiu anarhic dar dictatorial-polițienesc.

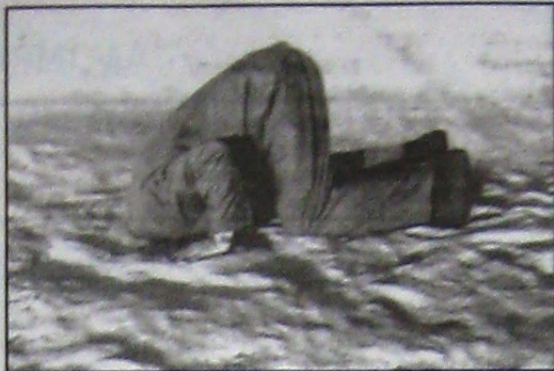
Națiunile decolonizate s-au eliberat, dar iluzorii s-a dovedit a fi totul pentru săracii sălbatici care pentru o clipă (sau poate chiar pentru mai multe) au trăit cu impresia că desființarea colonialismului le va aduce și independența politico-economică. Zadarnică visare!

După ce statele estice s-au eliberat și ele de sistemul politic adus cândva și băgat pe gâtul popoarelor chiar de către "eliberatori" de acum jumătate de secol, ei bine, după toate acestea, autostrada spre sclavagismul impus de Fondul Mondial Internațional și de Banca Mondială era gata turnată, deopotrivă cu brand-ul de nouă piață de desfacere a gunoaielor.

După ce s-a experimentat cum marea fățarnicie numită parșiv "democrație" poate fi aplicată oamenilor chiar fără existența unui națiuni, pur și simplu pe orice amalgam și mixaj haotic de nații venite de alurea (vezi SUA), experimentul imediat următor cerea a se vedea dacă acest concept (cărui deja i s-a pregătit o viitoare îngropăciune spre a fi înlocuit cu vajnicul fel final mondialist), poate fi aplicat și fără existența statelor naționale: Uniunea Europeană, printre alte "sarcini" ale sale, tocmai acest lucru verifică acum, cu o înfigurare demnă de o cauză mai bună. Dacă democrația mult visată este atât de bine aplicată în multe state din Africa, unde cadrul instituțional statal este aproape inexistent, de ce nu s-ar întâmpla aceasta și în noul Babilon european?

Dumnezeule mare, dar nimeni nu se întreabă dacă bucala de rahat vândută drept lingou de aur de 24 de karate, este într-adevăr democrație?

În Europa prima oară se vor distruge granițele statelor, ca apoi națiunile să moară de la sine, ele neputând exista în istorie în afara unui cadru teritorial precis.

Acum teritoriul are tot mai puțină importanță, dimpreună cu istoria ce zace ascunsă în el: "cine suntem?", "de unde venim?", "încotro ne ducem?" sunt întrebări care nu mai stănesc demult curiozitatea tinerilor abruziști de noua doctrină îngelătoare a banului.

În acest context se vorbește tot mai des de "a treia cale", când de fapt aceasta este cu siguranță g 4-a cale - cea care, după o perdea de fum de falsă bunăstare economică, va da lovitură de grație libertății umane.

Orice om cu bun simț și oare logică poate observa că cea de-a treia cale a apărut în perioada interbelică, atunci când un regim economic-politic salazarian (sau mai degrabă unul codrenist, al lui Zelea-Codreanu, profund impregnat cu elemente ale moralității creștine, universal valabile, ce se doreau a fi dinamită pentru firea genetic vicioasă a omului, cât și impregnat cu elemente ale celui mai curat și sincer naționalism), ar fi putut aduce Europa pe un alt făgaș, cu siguranță aflat la ani-lumină față de cel pe care se situează astăzi.

Referindu-se la "Cărtica Șefului de Cuib", francezul Paul Guiraud în a sa carte-document istoric intitulată "Corneliu Zelea-Codreanu și Garda de Fier", spune că "această carte este o contribuție excepțională la viitorul statelor renăscute. Deși are specific românesc, ea conține esența unei gândiri universale, și nu cred că există pe lume un popor care n-ar putea lua o învățătură de aici".

În acea vreme omenirea s-a trezit din somn - ce-i drept, ușor ajutată - și a început să realizeze că atât capitalismul, cât și comunismul, nu numai că nu sunt singurele sisteme politice și răspunsuri existente la problemele cetății, nu numai că deveneau din ce în ce mai toxice, dar și că, atât capitalismul cât și comunismul, deja erau în colaps, erau moarte-n păpuși și puteau de-și muta nasul din loc. Ținute pe perfuși încă 65 de ani, acestea nu au avut decât suferințe enorme, inclusiv mormane de victime - în proporții și sub forme diferite, mormane ce depășesc lejer cifra totală a morților din cel de-al doilea război mondial.

Multe nații ale Europei au pornit în perioada interbelică pe a treia cale, ce evident era în mare contradicție cu interesele "noilor monarhi" atei cu titluri nobiliare nemostenite ancestral, ci tranzacționate la bursă, care au reușit "să taie" această cale. Urmarea dezastruoasă o cunoaște toată lumea.

Peste aceasta s-au adăugat 65 de ani de sfârșit ale păpușarilor din spatele guvernelor (timp în care populația globului a dormit, horecând din greu), sfârșiri ce au avut drept rezultat falimentarea comunismului de către creatorii săi, urmată, în zilele noastre, de falimentarea "la pachet" a capitalismului și a democrației (niciodată nu vom avea voie să despărțim cele două noțiuni, în vecii vecilor amin!).

Așadar, a patra cale, ce ni se vinde drept a treia, nu este decât o struț-cămilă formată din cele mai proaste gene extrase din comunism și fascism. Globalismul ne rânjește cu dinții plini de bale chiar acum, crezându-i pe toți o masă de idoli.

(continuare în numărul viitor)

Ionut Moraru

ISTORIA CENZURATĂ - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului redacției, sau se pot da personal, la sediu, în zilele de relații cu publicul, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la sediul redacției.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: "Credeți că politicienii români ar fi putut evita efectele pactului Ribbentrop - Molotov pentru Țară?"

Nu a fost dat de nimeni, astfel încât premiul (constând în cartea dr. Șerban Milcoveanu, "Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea-Codreanu") se va oferi din nou luna aceasta.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Evident, dacă politicienii români n-ar fi continuat politica nefastă inițiată de Titulescu și încurajată de Carol al II-lea.

Germania era la vremea respectivă principala putere europeană, care vroia și, mai ales, putea să ofere garanții României, spre deosebire de Anglia și Franța, care încetaseră de a reprezenta o forță în Europa (cum s-a văzut, de altfel, chiar pe parcursul războiului) și de URSS (vecin puternic și periculos, în plus bolșevic, care întotdeauna a răvnit la teritoriul românesc). Așa cum observa Corneliu Zelea-Codreanu în Circulara sa privind politica externă a țării, încă din 1936, Liga Națiunilor, Mica Înțelegeră și celelalte alianțe s-au dovedit a fi total ineficiente.

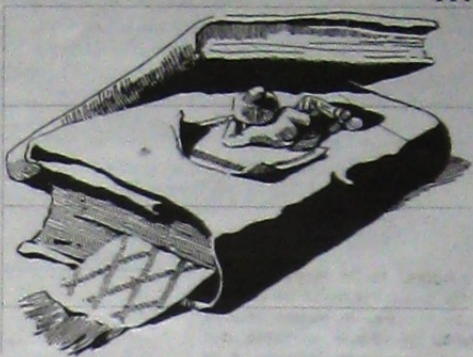
România, prin poziția ei strategică și prin resursele ei naturale (grâne și petrol) reprezenta un partener mult mai prețios pentru Germania decât Ungaria sau Bulgaria. Dar pentru că acestea au acceptat alianța cu Germania, iar România nu, a fost sacrificată. Astfel, a fost obligată să se alieze cu Germania și să intre în război pentru a-și recupera măcar o parte din teritoriile pierdute din cauza politicii dezastruoase duse de miniștrii noștri.

Dacă România s-ar fi aliat cu Germania înaintea Ungariei, aceasta n-ar mai fi putut pretinde și nici n-ar fi obținut Ardealul (pe care, nota bene, nu ni l-au restituit Aliații în 1944, deși întorseserăm armele împotriva Germaniei, și a trebuit să ni-l recuperăm singuri, prin propriile forțe). Nici Bulgaria n-ar mai fi

putut lua Cadrilaterul, așa cum nici URSS-ul n-ar mai fi putut lua Basarabia și Bucovina de Nord.

În plus, armata română ar fi beneficiat de armament modern, de ultima generație, de instruire corespunzătoare și, mai ales, ar fi intrat în război neobișnuit de o treime din teritoriu, cu munții Bucovinei de Nord și Prutul, fortificații naturale.

Dacă s-ar fi dus politica preconizată de Corneliu Zelea-Codreanu, de apropiere de Germania, pactul Ribbentrop - Molotov n-ar fi avut nici un efect negativ asupra României, așa cum nu a avut nici pentru celelalte două țări vecine, Ungaria și Bulgaria (chiar a avut efecte benefice pentru acestea).

ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: Cine a declanșat cel de-al doilea război mondial?
PREMIU: "Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea-Codreanu" - Șerban Milcoveanu.

Documentar

MASACRUL DIN PĂDUREA KATYN (I)

Cu puțin timp în urmă, la 1 septembrie, în Polonia au avut loc mari manifestări legate de aniversarea a 70 de ani de la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, la care au participat peste 20 de șefi din statele europene, în frunte cu cei ai Germaniei și Rusiei.

După cum se știe, în cea de-a 17-a zi a războiului polono-german (1939), Armata Roșie a traversat granița estică a Poloniei și, în ciuda faptului că între aceste două state nu fusese declarată starea de război, soldații polonezi au fost dezaarmați și luați prizonieri pe teritoriul propriului stat, împotriva tuturor convențiilor militare în vigoare în caz de conflict armat. Mai mult, unitățile militare NKVD au primit ordinul de a bloca granița polono-română, împiedicând astfel trecerea chiar și a unei părți a armatei poloneze în România.

Astfel, se estimează că în mâinile rușilor au căzut prizonieri 250.000 de soldați din care cca. 10.000 de ofițeri activi sau în rezervă. Dintre aceștia, peste 40.000 de soldați prizonieri proveniți din teritoriile care nu au fost alipite URSS, au fost predați germanilor, iar 50.000 au fost trimiși la muncă silnică, dar toți ofițerii și poliștii polonezi au fost izolați în trei lagăre speciale ale NKVD-ului: Kazielsk, Ostaskov și Storbelsk, numărul acestora fiind în jur de 15.000. Condițiile din aceste trei lagăre erau foarte grele: prizonierii erau înghesuiți în încăperi care în cea mai mare parte erau de helocuit și, chiar și așa, mulți dintre ei nu aveau un acoperiș deasupra capului; hrana nu era suficientă, iar asistența medicală se limita la ajutorul pe care-l puteau oferi prizonierii medici; internați în uniforme de vară, ei au rezistat cu greu în iarna geroasă din 1939 - 1940. Au permanențat anchetați cu privire la acțiunile lor dușmănoase împotriva poporului muncitor din Polonia natală și, mai ales, au fost supuși unei intense îndoctrinări ideologice într-un primitiv spirit comunist. Dar, așa cum rezultă din raporturile interne ale NKVD, îndoctrinarea forțată nu a dat rezultate și

în scurt timp sovieticii au ajuns la concluzia că prizonierii polonezi de război "sunt un element contrarevoluționar care nu dă nici o speranță de resocializare". În febr. 1940 conducerea de la Moscova se întreba ce să facă mai departe cu

hotărât asasinarea lor.

A fost numit un organism special, așa-zisa "troica centrală", care trebuia să se ocupe de latura organizatorică a masacrului și să aibă grijă ca, în ciuda dimensiunilor uriașe, acțiunea condusă de Beria să se facă în cel mai mare secret, atât intern cât și extern. Au fost organizate grupe speciale de execuție care urmau să-i ucidă pe prizonieri și deținuți în sedile NKVD sau în alte locuri dinaintea stabilite și apoi să-i îngroape în locuri comune peste care să se planteze pomi.

Despre asasinările petrecute de la începutul lui aprilie până la jumătatea lui mai 1940 nu s-a știut nimic până în vara lui 1943.

În iulie 1941, după declanșarea războiului, s-au rehat relațiile diplomatice polono-sovietice și, la numeroasele intervenții ale părții poloneze aflate în exil, sovieticii au răspuns invariabil că ei "nu știu nimic despre persoanele dispărute".

Secretul monstruoaselor crime a ținut până în ziua de 13 aprilie 1943, când germanii au anunțat la radio Berlin că au descoperit morminte colective cu mii de ofițeri polonezi în pădurea de la Katyn. Iată textul: "A fost găsită o groapă de 28 m lungime și 16 m lățime, umplută cu 12 rânduri de cadavre de ofițeri polonezi, în total peste 3.000 de victime. Acestea erau îmbrăcate în uniforme militare, multe victime având mâinile legate, toți având răni provocate prin împușcare, în spatele gâtului. Identificarea decedaților nu se va face cu greutate datorită calităților mumificatoare ale solului dar și datorită faptului că bolșevicii au lăsat asupra victimelor toate documentele de identitate. S-a stabilit deja că printre cei uciși se afla gen. Smarawinski din Lublin. Continuă descoperirea altor gropi comune."

Dezvăluirea crimelor bestiale comise de sovietici în pădurea Katyn a constituit începutul unei ample campanii propagandistice. Germanii, care se așteptau neimplicați, au propus declanșarea unei ample anchete a Crucii Roșii Internaționale. Acesta a fost de acord cu începerea cercetărilor, fapt ce a infuriat Moscova, determinând-o să rupă relațiile diplomatice cu guvernul polonez aflat în exil la Londra. În acest fel sovieticii își arătau "indignarea" față de bănuielele îndreptate împotriva lor, care îi legau de bestialitatea petrecute.

O minciună perpetuă, pornind de la procesul de la Nürnberg, a arătat în permanență cu degetul către nemți, că ei ar fi autorii crimelor.

Abia în anii '80 - '90 guvernul sovietic a decis să recunoască comiterea unui genocid asupra prizonierilor polonezi neînarmați. Transmițând guvernului polonez o documentație amănunțită, în sept. 1992 s-a ajuns la demascarea uneia dintre cele mai mari minciuni din istoria contemporană.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika

Revista se difuzează la chioșcurile cu sigla "HYPARION" din BUCUREȘTI, și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități).

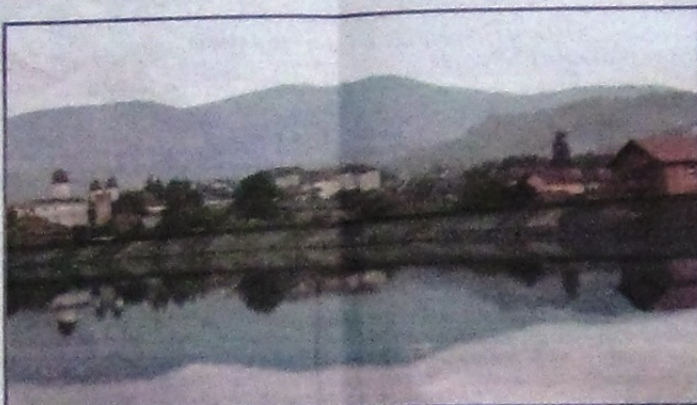
ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 2425471

Menționăm pentru generoasele și constantele DONAȚII:
- pe cel mai bătrân legionar din lume, în vârstă de 101 ani, economist și instructor legionar **VIOREL TÂNASE** din **SIBIU**, membru al Senatului Legionar
- pe camaradul inginer **AUREL MORARU** din **BUCUREȘTI**, membru al Senatului Legionar.

Andrei Iustin Hossu - Cluj:
Deși m-a mirat faptul că dorii să publicați ceva în revista noastră, având în vedere afirmațiile dvs. insultătoare despre legionari, m-am bucurat citind titlul scrisorii, "In memoriam dr. Șerban Milcoveanu", pentru că am cunoștință de generozitatea cu care v-a tratat timp de două decenii regretatul nostru camarad; mi-am zis: "Iată, în sfârșit, un om recunoscător", mai ales că recunoștința e o floare rară. Am constatat însă că mă înșelam. E pur și simplu siderant modul în care un profesor universitar înțelege să facă necrologul cuiva: să vorbească pe patru pagini și jumătate despre propria persoană și pe jumătate de pagină despre defunct, despre subiect! Ce notă ai da dvs. unui student care, în loc să vă vorbească de lupta de la Călugăreni, să zică, v-ar povesti despre luptele lui... cu cățelii cartierului? Este exact ce faceți: vorbiți de problemele "majore" pe care le aveați cu căinele dr. Milcoveanu, despre motivele fricii dvs. de câini, despre felicitările pe care le-ați primit de la diverși pentru o carte a DVS., despre ce vrea să facă Bădescu în 2000 etc., etc. Chiar credeți că într-un necrolog Șerban Milcoveanu cititorii ar fi interesați să afle că pe mama DVS. o chema Letiția? Sau că v-ați născut DVS.?! Sau că sunteți "un spirit literar și filosofic"? Poate ați vrut să vă asigurați, în avans, de propriul necrolog? Să nu uitați posterioarea vreo informație importantă, cum ar fi aceea că vărul lui, profesor și el, v-a invitat la restaurant! Pe 12 iulie! Extraordinar! Dar ați uitat să precizați câte grade erau la umbră... iar aberația că "în comunism puteai fi orice, și fascist, și hitlerist" se pare a fi o metaforă, nu? În tot cazul, n-am mai auzit până acum de vreun necrolog care să descrie minusculele defunctului! Evident că v-am înălțat părerea, prin cele scrise aici, că legionarii sunt niște "primitivi" care nu apreciază "originalitatea"... Dar, dacă tot sunteți preocupat de Eminescu, probabil că vă amintiți și de vreo două versuri din Scrisoarea I: "Iar deasupra tuturor va vorbi un mititel / Nu slăvind-te pe tine, lăudându-se pe el."

Ion Burlacu - Iași: Am primit corespondența dvs. și remarcăm cu plăcere faptul că nu vă dezmințiți și că organizați în fiecare an comemorarea Căpitănelui. Ce bine ar fi dacă simpatizanții din fiecare localitate a țării ar proceda ca dvs. Dușmanii nu și-ar mai numega atât de sfidători victoria, le-ar sta plăcinta în gât, s-ar perpel puțin noaptea, înțelegând că au câștigat multe bătălii împotriva legionarilor, dar încă nu și războiul!

Cătălin Cepan - Tg. Mureș: Avem destule exemple pozitive în istoria noastră, pentru a nu ne raporta tocmai la ... Ceaușescu! Ar fi prea multe de scris și nu avem spațiu de îrosit, așa că voi fi cât se poate de scurtă. S-a făcut o industrializare excesivă, forțată, inutilă: rugineau zeci de tone de tablă și cuie în curțile întreprinderilor, dădeam tractoare celor din lumea a treia pe termen indefinit, iar pentru aceasta a fost distrusă matca țării: țărânul (talpa, baza țării) a fost dislocat, adus în cutii de chibrituri incomode și urâte, în blocuri care erau ghețiar iarna și cuptor vara, prost izolate fonic, unde puteau fi supravegheați și se puteau spiona reciproc mai bine. Țărânul a fost învățat să mintă, a fost nevoit să fure pentru a supraviețui, a fost învățat să nu mai aibă respect și încredere în nimeni și nimic, a fost învățat să fie leneș și incorect (prin faptul că avea salariu de mizerie chiar dacă muncea), a fost învățat să nu mai iubească pământul, să nu mai creadă în Dumnezeu, s-au depopulat satele și s-au suprapopulat orașele. Recoltele - când nu putrezeau pe câmp - erau strânse cu soldații, elevii și studenții! Existența oamenilor era clar delimitată de orele de serviciu și de statul la cozi interminabile, în ger sau arșiță, pentru a putea cumpăra un amărât de

pachet de unt sau gheare de pui. Ca să nu cumva să ai timp să gândești, să pui la cale revoluții... Păi de ce să faci revoluție dacă totul era așa "minunat"? Ca mic exemplu: nu ne încălzea cu nimic pe noi, românii, că aveam nu știu câte tractoare, livezi, nu știu ce încălțăminte etc. - cum scrieți - când totul mergea la export! Ca și cum te-ai lăuda cu o nevastă frumoasă și deșteaptă care doarme numai pe la alții și ajunge din când în când și pe la tine. Iar dacă acum nu e bine, nu înseamnă că trebuie să-i ridici osanale împușcatului pentru că pe vremea lui ar fi fost ceva mai puțin rău. Cei care ne conduc acum sunt cei crescuți în regimul lui și "dacă capra sare

masa, iada sare casa". De aceea s-a ales praful, pentru că au continuat și chiar au amplificat politica falimentară și antiumană. Au învățat bine în școlile lor de partid ateismul, lipsa de respect și rușine, lichelismul, demagogia și toate celelalte. Iar ceea ce vedem acum este rodul unei educații de 50 de ani! Acum abia se văd roadele otrăvite: o stâncă nu se prăbușește "peste noapte", ea a fost întâi roasă ani de zile, neîncetat, de apă. Nu poate fi naționalist cel care-și infometează, terorizează și decimează propriul popor! Pentru că era atât de grozav Ceaușescu, exista un "informator" la trei oameni (informator: cetățean de rând care se înlețnicea cu spionatul celor dimprejur și cu "tumatul" la Securitate al celor care căteau), iar efectele Securității erau nejustificate de mari? Știți că, dintre toate țările cu regim comunist, am avut cel mai mare aparat "securitar"? Cred că noi, românii, suntem în situația de acum pentru că am tolerat mereu, încercând să găsim "părți bune" chiar și în lucrurile cele mai rele, pentru că am încercat neconștient să ne "adaptăm" noi, în loc să adaptăm lucrurile pe potrivă noastră și a demnității umane. Scotocim și acum prin gunoii istoriei - comunismul - încercând să găsim "părți pozitive", comparăm griul închis cu bleumarinul și negrul, în loc să tindem spre alb.

Bogdan Prisăcaru - Tg. Jiu: Avem niște principii morale bine înțegate, de la care nu ne abatem, dar asta nu înseamnă intoleranță: nu încercăm să le impunem cu forța, ci doar le susținem. Nu suntem adepții "patului lui Procul" - adică pe oamenii scunzi să-i lungim ca să-i facem înalți și pe cei înalți să-i scurtăm pentru a-i face scunzi, pentru ca toți, fie înalți, fie scunzi, să fie între într-un șablon prestabilit; nu! Nu vrem să-i modelăm pe toți, oricum ar fi, fiindcă nu se poate. Am cădea în prostia lui Sima care a deschis larg porțile, oricui. Îi alegem pe cei care corespund ca gemeni.

Stelian Barta - Bistrița: Despre gen. Antonescu credem că a fost, indiscutabil, un mare patriot, un viteaz, ale cărui statui nu trebuie să se dărâme, sub nici un motiv. Dar avem și o strângere de inimă când ne gândim că a declanșat o mai mare prigoană antilegionară chiar decât Carol al II-lea (Carol a omorât 300 de legionari - pe Căpitan și elita, e adevărat, dar Antonescu a închis 10.000, inclusiv frați de Cruce, elevi de liceu, care au fost predați apoi comuniștilor, și nimeni nu poate crede că toți aceștia erau vinovați de rebeliune și că meritau zeci de ani de închisoare, că reprezentau vreo primejdie pentru siguranța statului, iar în acest timp, notorii comunisti Lucrețiu Pătrășcanu, de exemplu, era bine merci în vila lui de la Poiana Tapului, cu domiciliu obligatoriu, păzit de subofitieri plătiți special din banii statului român).

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Redactor șef: Nicoleta Codrin

Colegiul de redacție: Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Ionuț Moraru, Corneliu Mihai, Ștefan Hâncu

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-17
(zona Circului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Relații
cu publicul:

Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com